

STUDIU

**Opinii și percepții privind
violența în familie și abuzul
asupra copiilor**

Chișinău, 2018

Studiu sociologic în cadrul cercetării OMNIBUS

Opinii și percepții privind violența în familie și abuzul asupra copiilor

Chișinău 2018

Cuprins

I. Metodologia cercetării.....	3
II. Percepția privind abuzul asupra copiilor	5
III. Implicarea actorilor sociali în ajutorarea copiilor abuzați	8
IV. Raportarea cazurilor de abuz asupra copilului și a violenței în familie	14
V. Concluzii	21
VI. ANEXĂ	22

I. Metodologia cercetării

Acest studiu a fost realizat în cadrul cercetării OMNIBUS și a cuprins opt întrebări de bază (vezi Anexa, Tabelele 2-17) incluzând mai mulți indicatori privind violența în familie și abuzul asupra copiilor.

Volumul eșantionului: 1038 persoane, grupul țintă este populația cu vârstă de 18 ani și mai mult;

Tipul eșantionului: stratificat, probabilist, bistadial;

Criterii de stratificare: 12 regiuni geografice, care coincid cu unitățile administrative teritoriale de până la revenirea la raioane, mediu rezidențial (urban-rural), mărimea localităților urbane (2 tipuri), numărul de populație ai localităților rurale (3 tipuri de localități rurale).

Eșantionare: Volumele straturilor urbane și ale totalului pe regiuni (fostele județe), cât și volumele straturilor rurale au fost calculate proporțional cu numărul populației în conformitate cu datele comunicate de Departamentul de Statistică al Republicii Moldova.

Stadii de randomizare:

1. Localitatea: în cadrul straturilor ajustate, localitățile selectate (78) au fost stabilite în mod aleator, în baza unui tabel cu numere aleatoare.
2. Familia: numărul maximal de interviuri efectuate într-un punct de eșantionare a fost de 5. Familiile în care s-a realizat interviurile au fost selectate prin metoda rutei aleatoare, cu un pas statistic prestabilit.
3. Persoana: în cazurile în care în familiile selectate există mai multe persoane adulte, persoana interviuată s-a stabilit prin metoda celei mai apropiate zile de naștere.

Reprezentativitate: eșantionul este reprezentativ pentru populația adultă a Republicii Moldova, cu o eroare maximală de $\pm 3\%$.

Perioada de culegere a datelor: 1- 9 mai, 2018. Interviurile au fost realizate „față în față” la domiciliul respondenților. Chestionarul a fost redactat în limbile română și rusă, oferindu-se respondenților posibilitatea de a alege limba de comunicare.

Structura eșantionului după principalele caracteristici socio-demografice se regăsește în Tabelul 1.

Tabel 1. Structura Eșantionului

		%	Nr
Vârsta respondentului:	18-29 ani	25,9%	156
	30-44 ani	27,7%	221
	45-59 ani	23,1%	246
	60+	23,2%	415
Genul respondentului:	Masculin	45,4%	386
	Feminin	54,6%	652
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	18,8%	227
	Nivel mediu	44,9%	460
	Nivel înalt	36,4%	351
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	58,0%	669
	Un copil	22,8%	194
	Doi copii	12,7%	119
	Trei sau mai mulți copii	6,5%	56
Genul de activitate:	Activ economic	37,0%	312
	Inactiv economic	37,2%	290
	Pensionar	25,8%	436
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	32,8%	412
	Nivel mediu	27,8%	280
	Nivel înalt	39,4%	346
Mediul de reședință:	Urban	49,8%	473
	Rural	50,2%	565

În urma analizei structurii populației intervievate, s-a constatat concordanța dintre distribuția populației cunoscută din datele statistice disponibile și cele din eșantion, în limitele abaterii statistice admisibile. O diferență s-a înregistrat în cazul structurii pe sexe, în sensul supra-reprezentării persoanelor de sex feminin și pe grupe de vârstă, în sensul sub-reprezentării tinerilor (18-29 ani). Cauza principală a acestor abateri se referă la migrația forței de muncă peste hotare.

Pentru corectare s-a recurs la ponderarea rezultatelor, astfel încât structura eșantionului luat în calcul să reprezinte media dintre distribuțiile înregistrate în statistica oficială și cea din teren. Astfel, rezultatele prezentate sunt ponderate după criteriu de vârstă și sex. Diferența dintre rezultatele ponderate și cele neponderate nu depășește la niciuna din întrebări 1,5%.

Datele acestui studiu au fost comparate cu rezultatele cercetării similare realizate în 2012, pe un eșantion de 1123 persoane.

II. Percepția privind abuzul asupra copiilor

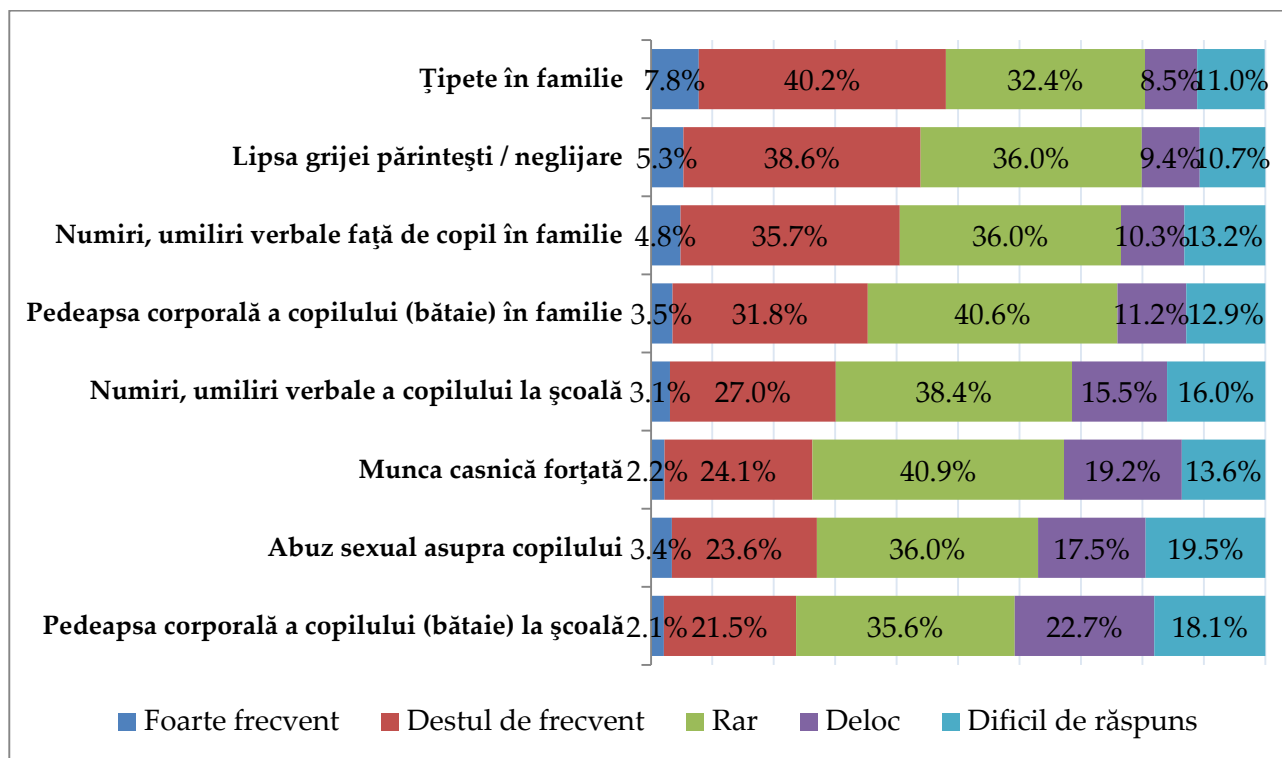
Violența în familie și abuzul asupra copilului continuă să fie un fenomen răspândit în Republica Moldova. Violența este percepută uneori ca o „normalitate”, „metodă de sancționare și disciplinare”, inclusiv ca o practică de educare a copiilor fără a se conștientiza consecințele acestor comportamente.

În cadrul studiului s-a constatat că violența verbală este unul dintre cele mai frecvente tipuri de abuz în societatea noastră. Aproape jumătate din cei intervievați (48%) au remarcat că țipetele în familie sunt des întâlnite, iar fiecare al zecelea respondent consideră că acestea *sunt foarte frecvente*. Femeile într-o măsură mai mare declară prezența țipetelor în familie ca fiind frecvent răspândite (52,3%) față de bărbați (42,8%).

În opinia a patru din zece respondenți (43,6%), copii sunt victime ale violenței verbale în familie prin numiri, umiliri verbale (vezi Figura 1), iar unul din zece respondenți consideră că aceste situații sunt foarte răspândite. De asemenea, femeile (45,4%) sesizează prezența frecventă a acestor situații în familie într-o pondere mai mare comparativ cu bărbații (34,7%).

Copiii sunt victime ale violenței verbale foarte frecvent (3,1%) și destul de frecvent (27%) inclusiv în cadrul instituțiilor de învățământ, consideră aproape o treime din cei intervievați (vezi Figura 1). Respondenții cu vârsta 30- 44 ani (37,6%) și cei de 18-29 ani (34,2%) sunt cei care au declarat într-o mai mare măsură că în instituțiile de învățământ copiii sunt victime ale violenței verbale comparativ cu cei din grupul de vârstă 45-59 ani (21,1%) și cei care au 60 și mai mulți ani (25,7%). Trebuie de menționat că respondenții care au copii la școală și/sau care au absolvit recent școala percep existența acestui fenomen în instituțiile de învățământ într-o pondere mai mare. O altă constatare este faptul că intervievații cu un nivel economic scăzut (37,9%) consideră într-o proporție semnificativ mai mare prezența frecventă a umilirii verbale a copiilor în instituțiile de învățământ comparativ cu cei cu un nivel mediu (29,4%) și înalt (27%). De menționat că pentru celelalte forme de violență, de obicei ponderea celor cu nivel scăzut de trai care sesizează prezența frecventă în societate este mai redusă.

Figura 1. Cât de frecvent au loc următoarele situații în societatea moldovenească?

Patru din zice respondenți (43,9%) percep neglijarea și lipsa grijii părintești ca fiind prezentă în societate. Neglijarea și lipsa grijii părintești este sesizată într-o măsură mai mare de femei (47,4%) și de către persoanele cu un nivel mai înalt de studii (45,4%). Totodată, respondenții din mediul urban sesizează într-o măsură mai mare comparativ cu cei din mediul rural prezența neglijenței părintești în familiile din Moldova (vezi Anexa, Tabelul 3).

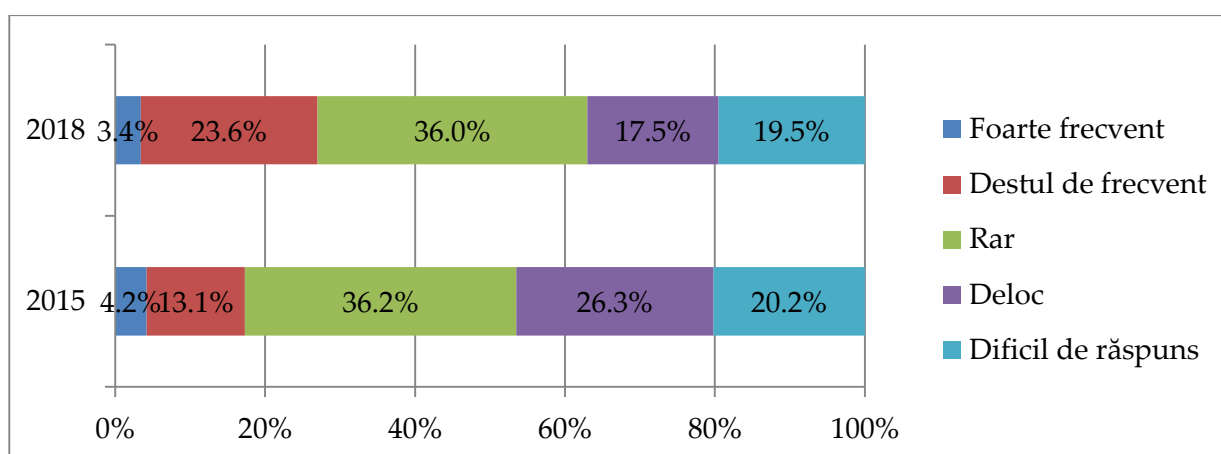
În jur de o treime din cei intervievați (35,3%) susțin că pedeapsirea corporală a copilului se întâlnește frecvent în familie. De obicei, femeile (38,7%) sunt cele care într-o pondere mai mare sesizează acest tip de violență asupra copiilor comparativ bărbații (31,5%). Diferențe de percepție a răspândirii violenței fizice asupra copilului se înregistrează și după mediul de trai, respondenții din mediul rural (38,1%) (32,4%) consideră fenomenul mai răspândit față de cei din mediul urban (32,4%) (vezi Anexa, Tabelul 4).

Un sfert din respondenți (26,3%) au remarcat că copii sunt supuși frecvent muncilor casnice forțate, 2,2% consideră că aceasta se întâmplă foarte frecvent, iar 24,1% destul de frecvent. Acest lucru este sesizat într-o pondere mai mare de femei (28,9%), față de bărbați (23%) și de către respondenții din mediul rural (28,5%), față de cei din mediul urban (24%) (vezi Anexa, Tabelul 5). Pentru unii părinți, munca casnică este considerată a fi chiar o obligațiune sau o responsabilitate a copilului, iar în unele cazuri copii îndeplinesc munci care nu corespund vârstei sale.¹

¹ Studiu Normele sociale care influențează practicile violente în procesul de disciplinare a copilului, UNICEF 2015

Abordarea subiectului abuzului sexual reprezintă un tabu pentru societatea noastră, chiar dacă se vorbește prin intermediul companiilor de informare și se atrage atenția asupra acestui fenomen, pentru aproximativ o cincime din respondenți (19,5%) le-a fost dificil să se expună la acest subiect, ponderea acestora fiind comparabilă cu cei care nu și-au putut exprima opinia vizavi de răspândirea abuzului sexual în 2015 (20,2%). Totuși prezența subiectului abuzul sexual în agenda publică a determinat o creștere a celor care recunosc că fenomenul este prezent în societate (vezi Figura 2). Dacă în 2015, doar doi din zece respondenți consideră că abuzul sexual este o situație frecventă și destul de frecventă în societatea noastră, atunci în cadrul studiului realizat în 2018, trei din zece respondenți considerau așa. În 2018, comparativ cu 2015 s-a diminuat considerabil cu 8,8 p.p. ponderea celor care au menționat că abuzul sexual asupra copilului nu este deloc prezent în societatea noastră, de la 26,3% (2015) la 17,5% (2018). Răspândirea fenomenului este negat într-o pondere mai mare de persoanele din mediul rural (24%) față de cele din urban (10,9%). De asemenea, cei cu un nivel socio-economic scăzut (21,8%) consideră într-o pondere mai mare că deloc nu este prezent abuzul sexual asupra copilului, iar conștientizarea fenomenului este direct proporțională cu creșterea statutului socio-economic, astfel cei care au un nivel mediu cred că deloc nu este răspândit -17,5%, iar cei cu un nivel înalt -13,8%. Aceeași tendință se păstrează și pentru nivelul de studii al respondenților, cu cât nivelul de educație este mai înalt, cu atât mai mult se conștientizează prezența fenomenului abuzului sexual asupra copilului în societate (vezi Anexa, Tabelul 5).

Figura 2. Percepția populației privind gradul de răspândire a abuzului sexual asupra copilului

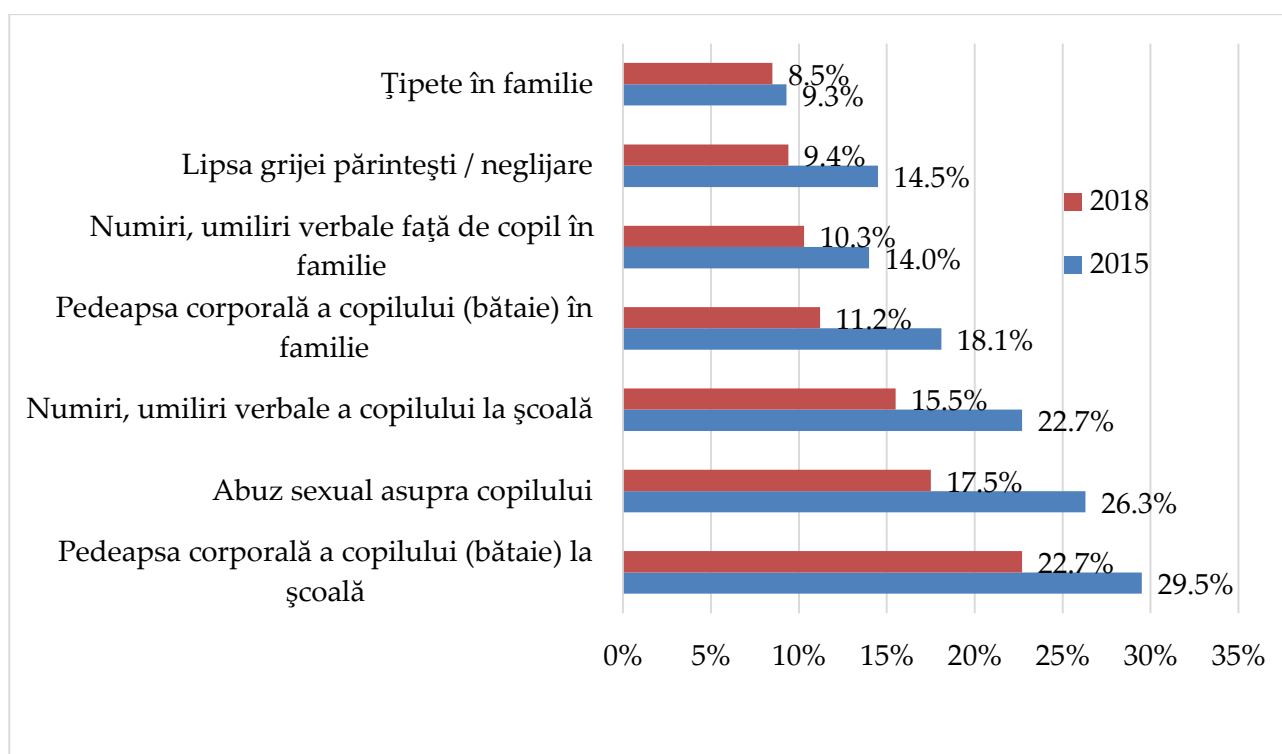

Analizând toate formele de violență, sesizăm că persoanele cu nivel înalt de studii și cele cu nivel înalt de trai sunt predispuși să recunoască și sesizează mai frecvent cazurile de violență în familie și abuz asupra copiilor.

Un alt aspect ce merită a fi evidențiat se referă la analiza variantei de răspuns „deloc” pentru toate formele de abuz. Ponderea persoanelor care au menționat că deloc nu este prezent în

societate această formă de abuz a scăzut semnificativ pentru toate formele de violență, cu excepția „țipetelor în familie” pentru care descreșterea este nesemnificativă (vezi Figura 3). Această tendință denotă cu certitudine că problema prezenței violenței și diferitor tipuri de abuz în societatea noastră este conștientizată de un număr mai mare de cetățeni în 2018 comparativ cu 2015.

Figura 3. Analiza comparativă a variantei de răspuns „deloc” nu sunt așa situații, 2015 vizavi 2018

III. Implicarea actorilor sociali în ajutorarea copiilor abuzați

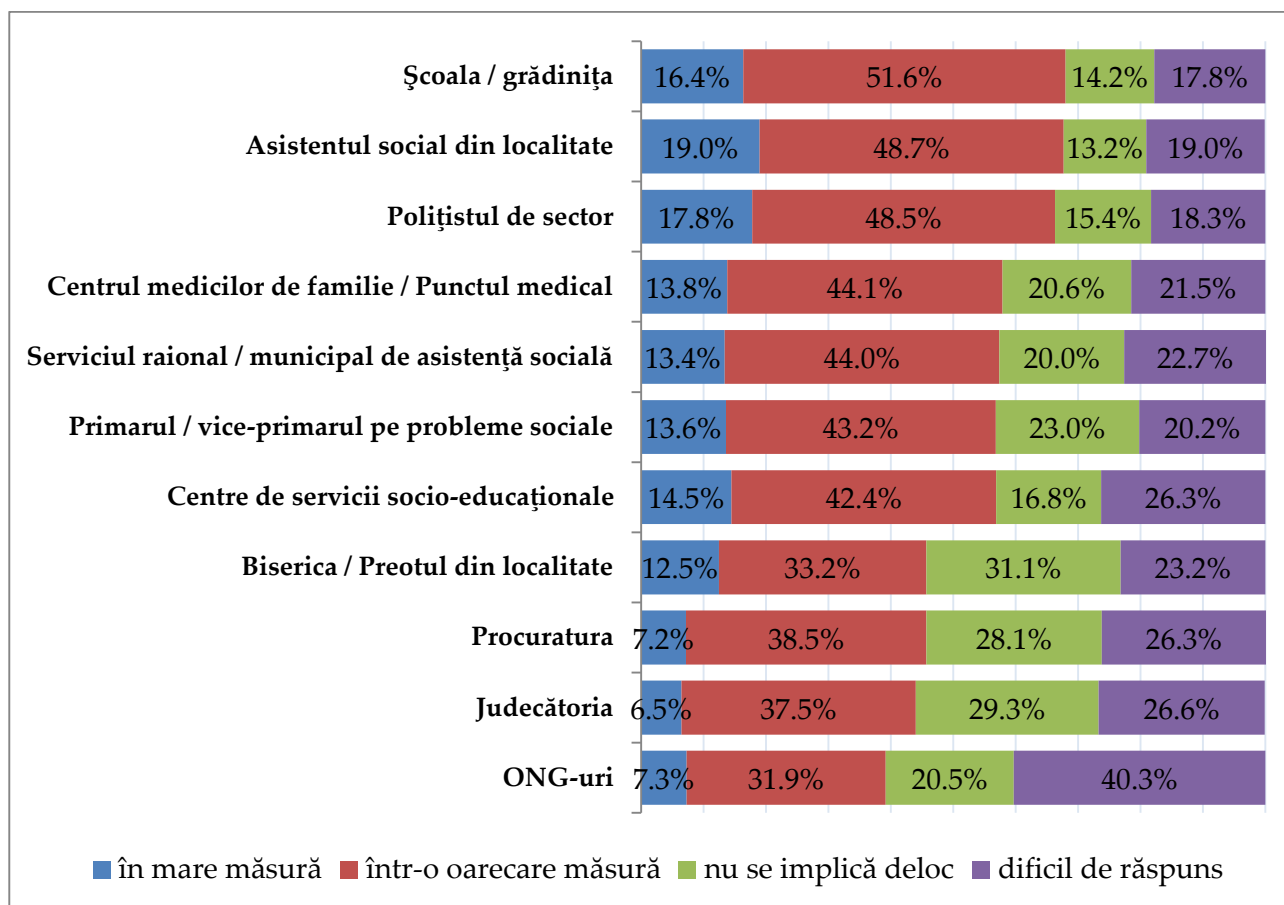
Instituțiile de învățământ școala/grădinița (68%) reprezintă cel mai important actor care se implică într-o mare măsură sau într-o oarecare măsură în ajutorarea copiilor care suferă de neglijare sau violență în familie, situația a rămas practic neschimbată comparativ cu 2015 (67,9%) (vezi Anexa, Tabelul 6). Principalul motiv fiind interacțiunea mai strânsă dintre aceste instituții și copiii/ părinții acestora.

În jur de o cincime din respondenți consideră asistentul social și polițistul de sector ca fiind cei care se implică în mare măsură în ajutorarea copiilor ce suferă de neglijare sau violență în familie (vezi Figura 4).

Centrul medicilor de familie (57,9%) în opinia respondenților la fel are un rol important în implicarea privind cazurile de neglijență și abuz asupra copiilor, fiind în creștere cu 7,2 p.p comparativ cu 2015 (50,7%).

Actorii locali cunosc și interacționează des cu familiile din localitate. Asistentul social, polițistul de sector, precum și medicii din cadrul centrelor medicilor de familie sunt, de obicei, actorii care alcătuiesc echipa multidisciplinară la nivel local, la ședințele căreia se discută situația copiilor și a familiilor în situații de risc. Aceștia sunt primii care sesizează și intervin, practic, în toate cazurile de violență în familie și abuz asupra copiilor.²

Figura 4. După părerea Dvs., în ce măsură următoarele organizații/ reprezentanți ai organizațiilor se implică în ajutorarea copiilor ce suferă de neglijare sau violență în familie?

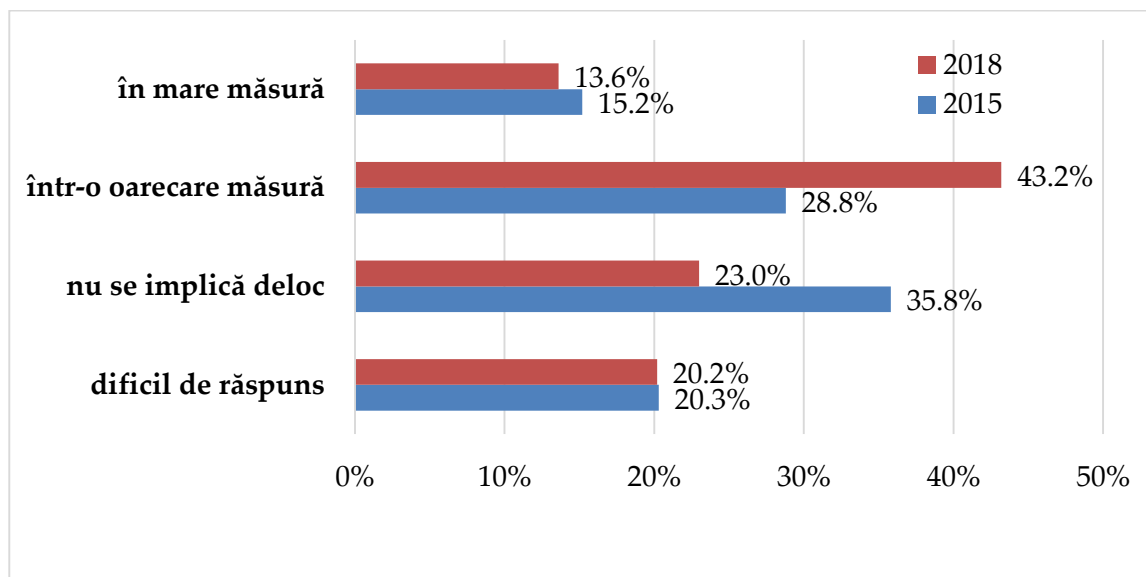

Serviciul raional/municipal de asistență socială, de obicei, intervine pentru ajutorarea copiilor neglijăți sau abuzați, atunci când cazul este unul mai grav, iar asistentul social comunitar nu poate soluționa cazul la nivel local. Din aceste motive, o cincime respondenți consideră că serviciul raional/municipal de asistență socială nu se implică deloc în situațiile de violență asupra copiilor, iar alți respondenți (22,7%) nu cunosc în ce măsură aceștia se implică. Doar patru respondenți din zece sunt de părerea serviciul raional joacă un anumit rol în ajutorarea copiilor neglijăți, abuzați.

² Legea 140 a Republicii Moldova

Conform Legii 140, primarul reprezintă autoritatea tutelară locală în cazurile copiilor în situații de risc. Primarul este actorul local principal care nemijlocit are ca responsabilități de a sesiza cazurile în care copilul se află în situații de risc, de a evalua situațiile, de a coopera la nivel local cu alți specialiști și de a se implica în soluționarea cazurilor și de a oferi protecție copiilor și familiilor. Șase din zece respondenți consideră că reprezentanții APL (primarul/viceprimarul pe probleme sociale) se implică în ajutorarea copiilor ce suferă de neglijare sau violență în familie, o creștere semnificativă comparativ cu 2015 (44%). Deși ponderea celor care au declarat că primarul se implică în mare măsură a rămas practic la același nivel, a crescut semnificativ numărul celor care cred că se implică într-o oarecare măsură de la 28,8% în 2015 la 43,2% în 2018 (vezi Figura 5). Totodată a scăzut semnificativ ponderea celor care au menționat că reprezentanții APL nu se implică deloc în cazurile de violență de la 35,8% (2015) la 23% (2018). Respondenții din mediul urban au menționat într-o pondere mai mare (30%) că primarul nu se implică deloc în cazurile de violență și neglijare a copiilor față de cei din mediul rural (16,1%). De asemenea este o corelație directă între nivelul de studii și statutul socio-economic mai înalt și percepțiile față de implicarea primarului, respondenții cu un nivel de studii mai înalt și un statut socio-economic mai înalt consideră într-un număr mai mare că primarul nu se implică deloc (vezi Anexa, Tabelul 7). O cincime din respondenți nu au putut să-și exprime opinia față de rolul și implicarea primarului în cazurile de violență la nivel local (vezi Figura 5).

Figura 5. Nivelul de implicare a primarului în ajutorarea copiilor ce suferă de neglijare sau violență în familie

Și alte studii realizate în 2015 au elucidat³ faptul că primarii nu se implică suficient în cazurile de protecție a copiilor, de obicei aceștia delegă asistentului social comunitar această responsabilitate. Primarii sunt preocupați în mare parte de problemele ce țin de

³ Studiu Evaluarea necesităților de instruire a asistenților sociali din RM, UNICEF Moldova/CBS-AXA, 2015

dezvoltarea infrastructurii localității, decât de cazurile de protecție a copiilor în situații de risc și a familiilor acestora. Datele studiului din 2018 confirmă că populația resimte parțial efectele atribuirii primarului responsabilității privind protecția copilului aflat în situație de risc.

Cu toate că preotul din localitate (biserica) este actorul care interacționează des cu localnicii și cunoaște situația familiilor din comunitate, implicarea acestuia este slab evidențiată. În opinia a o treime din respondenți (31,1%) preotul nu se implică în ajutorarea copiilor ce suferă de neglijare sau violență în familie, totuși comparativ cu studiul din 2015 (43,8%) ponderea acestora a scăzut semnificativ cu 12,7 p.p. (vezi Figura 4).

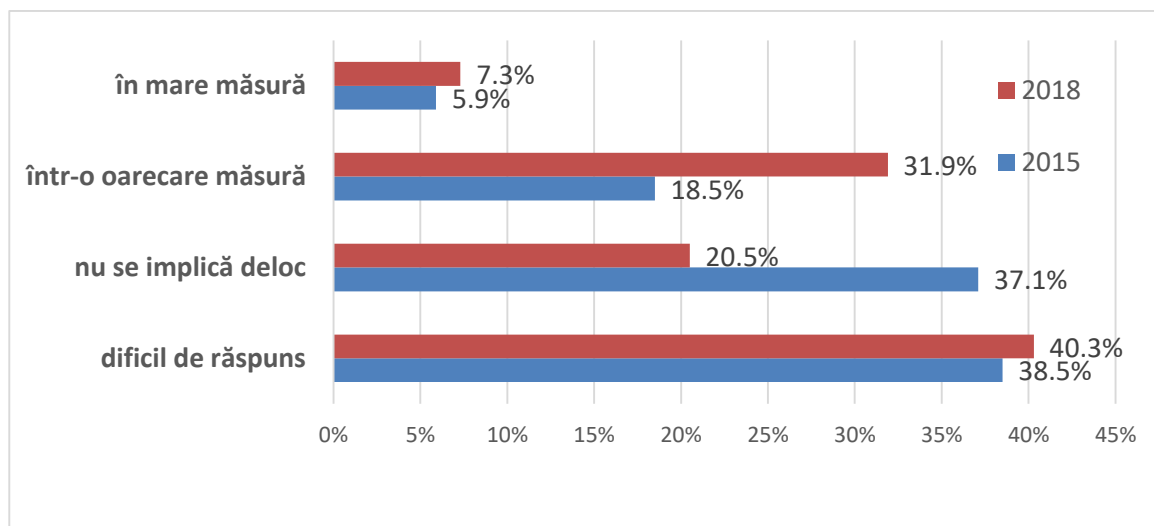
În cazurile de neglijență și violență în familie asupra copiilor, instituțiile de drept au un rol semnificativ, fiind cele care pronunță decizii în cazurile de abuz și neglijare a copiilor. Asistenții sociali, specialiștii raionali în protecția copilului și specialiștii în sprijin familial reprezintă interesele copiilor în instanțele de judecată, iar organele de drept sunt responsabile de a lua decizii ce țin de protecția copiilor.

În opinia respondenților, atât procuratura, cât și judecătoria sunt instituțiile acțiunile cărora sunt mai puțin vizibile de către persoanele intervievate în ceea ce privește ajutorarea copiilor neglijăți sau abuzați. Procuratura nu se implică, consideră 28,1% din respondenți, însă comparativ cu 2015 (40,7%) ponderea acestora a scăzut semnificativ cu 12,6 p.p.. Iar ponderea respondenților cărora le-a fost dificil să se expună privind gradul de implicare și rolul instituției respective în cazurile de abuz asupra copilului a rămas practic aceeași – 26,3% în 2018 față de 27,8% în 2015. Însă, comparativ cu 2015 (21,2%), în 2018 (38,5%) a crescut cu 17,3 p.p. ponderea celor care percep că procuratura se implică într-o oarecare măsură în ajutorarea copiilor care suferă de neglijare sau violență în familie. O situație similară este și în cazul judecătoriei, cu aceleași tendințe față de 2015 (vezi Anexa, Tabelul 7).

Rolul și implicarea ONG-urilor în cazurile de abuz asupra copilului este cel mai puțin cunoscut de către populație, astfel, patru din zece respondenți nu cunosc dacă organizațiile non-guvernamentale se implică în soluționarea cazurilor de neglijență și abuz asupra copiilor, aceeași situație s-a înregistrat și în 2015. O cincime din respondenți consideră că ONG-urile nu se implică deloc în asemenea cazuri, iar în jur de o treime (31,9%) că se implică într-o oarecare măsură și doar un număr mic din participanții la studiu susțin că ONG se implică în mare măsură (7,3%) în ajutorarea copiilor victime a neglijenței și violenței în familie. Astfel constatăm că vizibilitatea societății civile în acest domeniu este redusă, deși comparativ cu 2015 se atestă o îmbunătățire semnificativă (de 17,4 p.p) a situației privind ponderea celor care declară că ONG-urile nu se implică deloc în ajutorarea copiilor victime ale violenței (vezi Figura 6). Datele relevă cu cât nivelul de studii și cel socio-economic este

mai scăzut, cu atât gradul de cunoaștere despre rolul și implicarea ONG-urilor este mai mic. Totodată, persoanele din mediul rural (45,1%) sunt mai puțin informate comparativ cu cei din mediul urban (35,6%) (vezi Anexa, Tabelul 9).

Figura 6. Nivelul de implicare a ONG-urilor în ajutorarea copiilor ce suferă de neglijare sau violență în familie

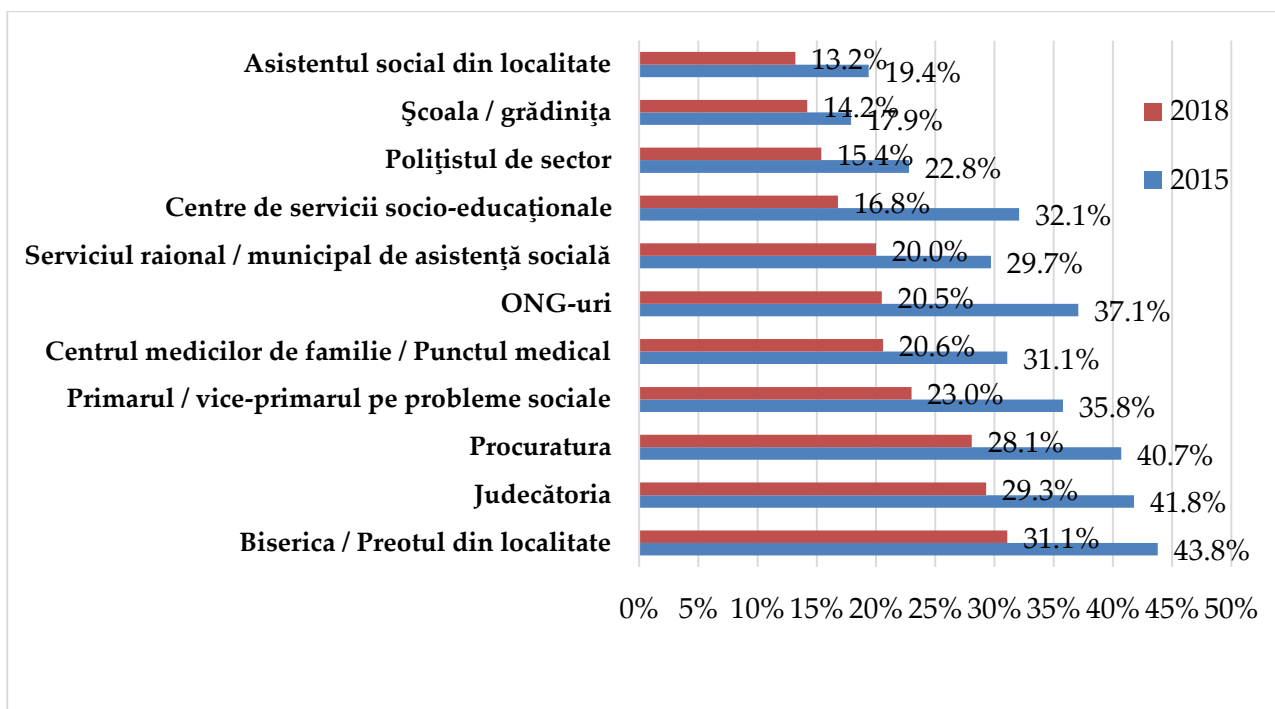

Aceeași situație este în cazul centrelor de servicii socio-educative, unde trei din zece persoane intervievate nu cunosc despre rolul și implicarea în situațiile de violență asupra copiilor.

Instituțiile precum serviciul raional/municipal de asistență socială, reprezentanții pe probleme sociale, procuratura, judecătoria, centrele socio-educative etc. sunt instituții care nu interacționează direct cu familia și membrii acesteia, din această cauză rolul și implicarea lor este perceput ca fiind mai diminuat în opinia respondenților. În același timp trebuie de menționat că anume aceste instituții sunt cele care pot gestiona situațiile astfel ca copiii abuzați să li se ofere diferite forme de protecție.

Instituțiile statului trebuie să protejeze copiii împotriva abuzului, neglijării și exploatarei, iar societatea să perceapă că copiii sunt apărați împotriva violenței. În acest context, în studiul din 2015 se atestă o pondere înaltă a respondenților care au menționat că instituțiile statului nu se implică deloc, diminuarea numărului celor care consideră în continuare acest lucru pentru toate instituțiile incluse în studiu (vezi Figura 7) este importantă din punct de vedere a răspunsului statului la cazurile de abuz asupra copiilor.

Figura 7. Analiza comparativă a variantei de răspuns „nu se implică deloc” în ajutorarea copiilor victime ale violenței, 2015 vizavi 2018

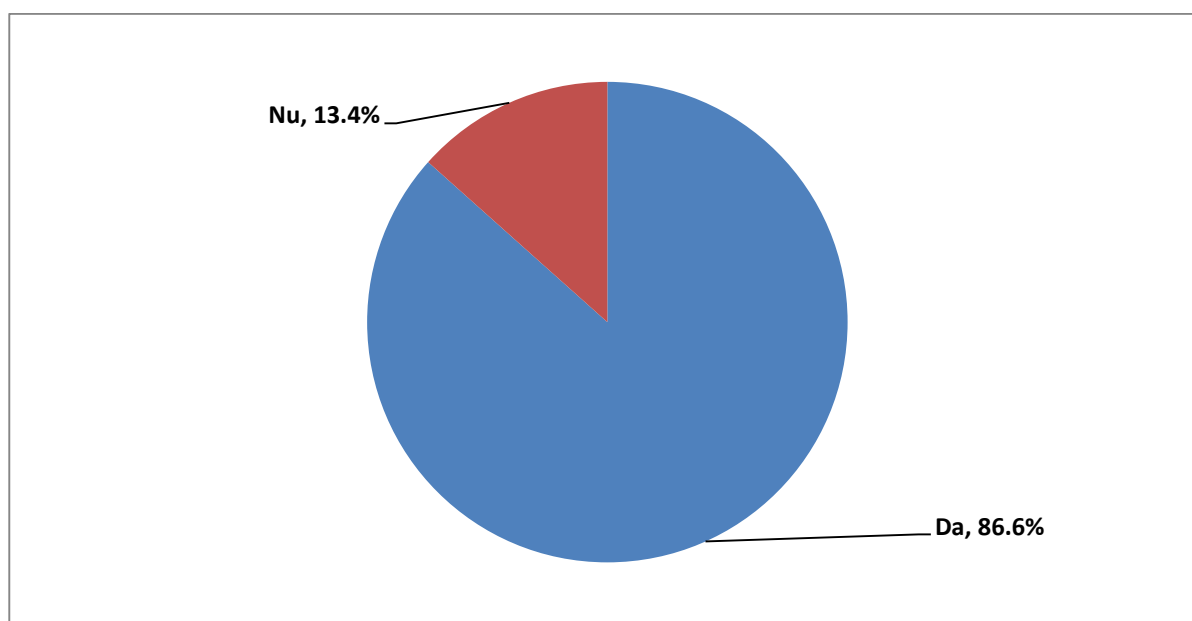

IV. Raportarea cazurilor de abuz asupra copilului și a violenței în familie

4.1 Opinii privind raportarea cazurilor de abuz în dependență de tipul de abuz și vârsta copiilor

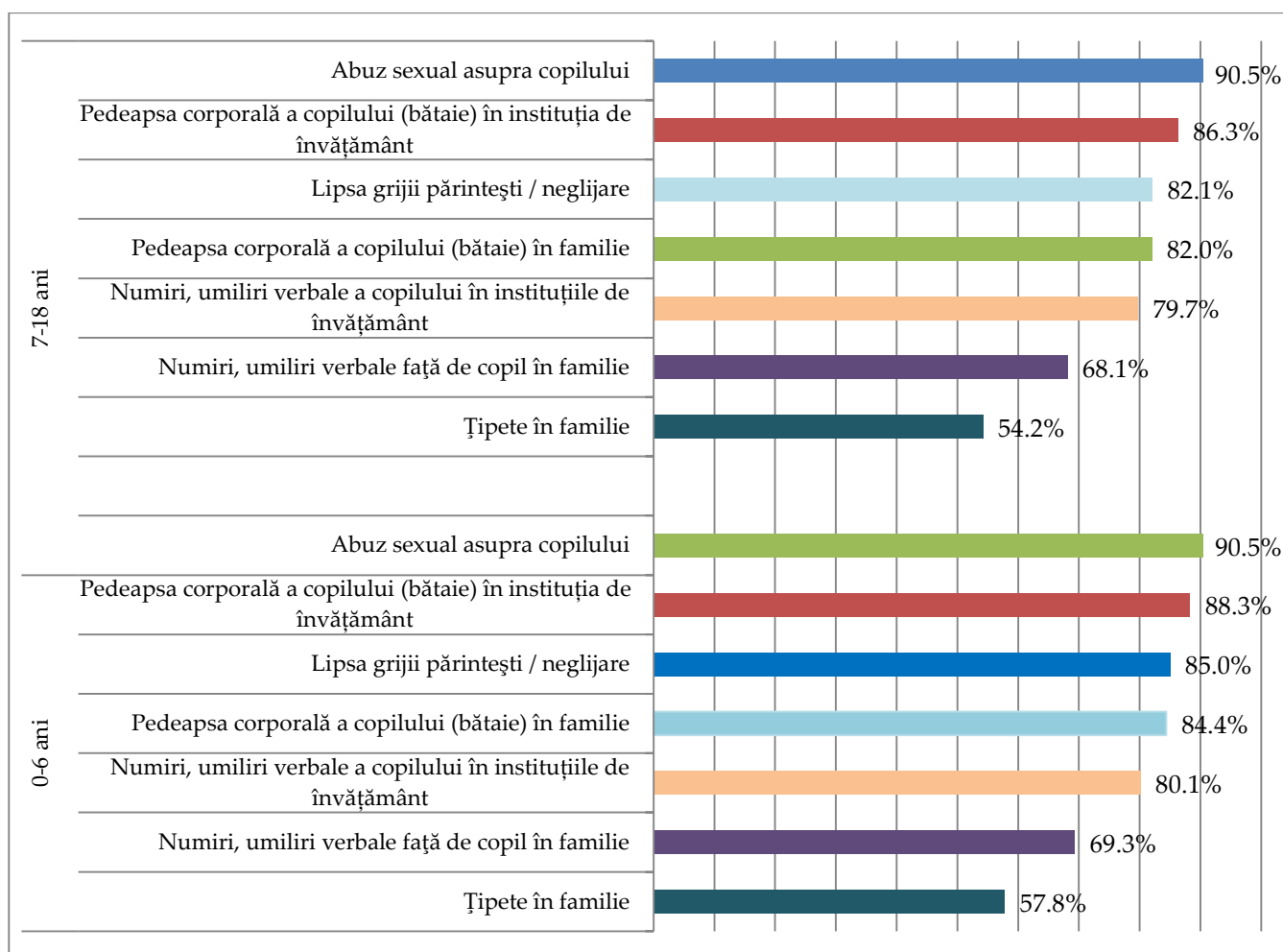
În cazul apariției unui act de abuz asupra copilului, acesta trebuie raportat autorităților statului pentru ca aceștia să intervină și să întreprindă măsurile corespunzătoare, consideră nouă din zece respondenți (vezi Figura 9). Cei care au declarat într-o pondere mai mare că nu ar trebui raportate cazurile de abuz sunt cu un nivel mediu (16%) sau scăzut (14,8%) de studii față de cei cu un nivel înalt de studii (9,5%).

Figura 8. Atunci când are loc un act de abuz asupra copilului, credeți că acesta trebuie să fie raportat autorităților statului pentru ca acestea să intervină?

Respondenții care au opinat privind necesitatea raportării cazurilor de violență asupra copiilor, au fost întrebați în care situații concrete cetățenii trebuie să sesizeze autoritățile statului pentru ca acestea să intervină în vederea acordării protecției copiilor abuzați. Persoanele intervievate au fost rugate să-și expună punctul de vedere diferențiat în cazul copiilor de 0-6 ani și a celor de 7-18 ani, dar s-a păstrat aceeași ierarhie a formelor de abuz care trebuie raportate, respondenții fiind un pic mai sensibili față de abuzurile asupra copiilor mai mici (vezi Figura 9).

Figura 9. Ce situații credeți că trebuie raportate? (în cazul copiilor 0-6 ani și 7-18 ani) Cei care au răspuns Da, trebuie raportat

Abuzul sexual asupra copiilor reprezintă o sensibilitate sporită pentru cei intervievați – 90,5% din respondenți consideră că acestea trebuie raportate indiferent de vârsta copilului. Cei care consideră că fenomenul abuzului sexual nu este o practică frecventă în societate într-o pondere mai mare cred că acest tip de abuz ar trebui raportat. Abuzul sexual nu este tolerat în societate, sunt percepute ca cazuri grave, care dăunează dezvoltării, sănătății fizice și psihice a copiilor.

În cazul copiilor de 0-6 ani, cei mai mulți din respondenți (88,3%) consideră că pedeapsa corporală a copilului la grădiniță trebuie raportată autorităților. În asemenea cazuri de abuz, un pic mai sensibile sunt femeile (89,3%) comparativ cu bărbați (87,1%), precum și persoanele care au unul sau doi copii, față de cei care nu au copii sau au mai mult de 3 copii (vezi Anexa, Tabelul 12), păstrându-se aceleași tendințe ca în 2015. În cazul copiilor de 7-18 ani, ponderea celor care consideră necesară raportarea cazurilor de abuz fizic a copiilor în instituțiile de învățământ este de 86,3%. Persoanele din mediul urban, cei cu un nivel de studii și statut socio-economic mai înalt consideră într-o pondere mai mare necesitatea

raportării cazurilor de abuz fizic asupra copiilor în instituțiile de învățământ (vezi Anexa, Tabelele 12 și 14).

Cu toate că anterior s-a evidențiat faptul că situații privind pedeapsa corporală a copilului în instituțiile de învățământ apar mai rar în societate față de pedeapsa corporală a copilului în familie (vezi Figura 1), cei intervievați sunt mult mai sensibili la declararea abuzurilor fizice în cadrul instituțiilor de învățământ comparativ cu raportarea celor din familie. Astfel, abuzul fizic în cadrul familiei este considerat necesar de a fi raportat de către opt din zece respondenți (vezi Figura 9). În societatea noastră practicile de reacționare în cazurile ce se referă la actele de abuz în cadrul familiei sunt limitate, iar raportarea acestor cazuri este percepută ca implicarea în viața privată a altor persoane, chiar dacă acestea sunt rude apropiate, vecini.

Cazurile de neglijare a copiilor la fel sunt considerate a fi grave și necesită implicarea autorităților în special în cazul copiilor de 0-6 ani (85%), dar și a copiilor de 7-18 ani, (82,1%). Pentru ambele categorii de vârstă aceasta se situează pe locul trei ca necesitate de raportare. Cei mai mulți dintre respondenții care au opinat că cazurile de neglijare trebuie raportate organelor competente sunt persoane din mediul urban, cu un nivel înalt de studii, cu un nivel mediu sau înalt de trai (vezi Anexa, Tabelele 11 și 13). Iar persoanele mai în vârstă (60+ ani), cele cu nivel scăzut de studii și socio-economic, respondenții din gospodării cu 3 și mai mulți copii, precum și cei din mediul rural într-o pondere mai mare au menționat că nu știu dacă ar trebui sau nu raportate cazurile de neglijență (vezi Anexa, Tabelele 11 și 13). De fapt, riscul de neglijență în familie a copiilor este și mai pronunțat în aceste grupuri care au optat pentru varianta de răspuns nu știu.

Violența verbală este răspândită în societatea noastră, unele forme ale acesteia precum țipetele sunt cel mai frecvent întâlnite (vezi Figura 1). Însă, violența verbală este una dintre cele mai tolerate forme/tipuri de violență de către populație (vezi Figura 9). Totuși în opinia respondenților, numiri, umiliri verbale ale copilului la grădiniță sau școală trebuie raportate autorităților statului într-o măsură mai mare decât numiri, umiliri verbale ale copilului în familie (situație similară pentru ambele grupe de vârstă, copii 0-6 ani și copii 7-18 ani). Participanții studiului consideră că situațiile care au loc în cadrul instituțiilor de învățământ sunt mai grave, decât aceleași situații, dar care au loc în sânul familiei. Persistă în 2018 tendința înregistrată și în 2015 de a nu expune în public cazurile de violență verbală din cadrul familiilor comparativ cu celelalte forme de abuz care ar trebui raportate.

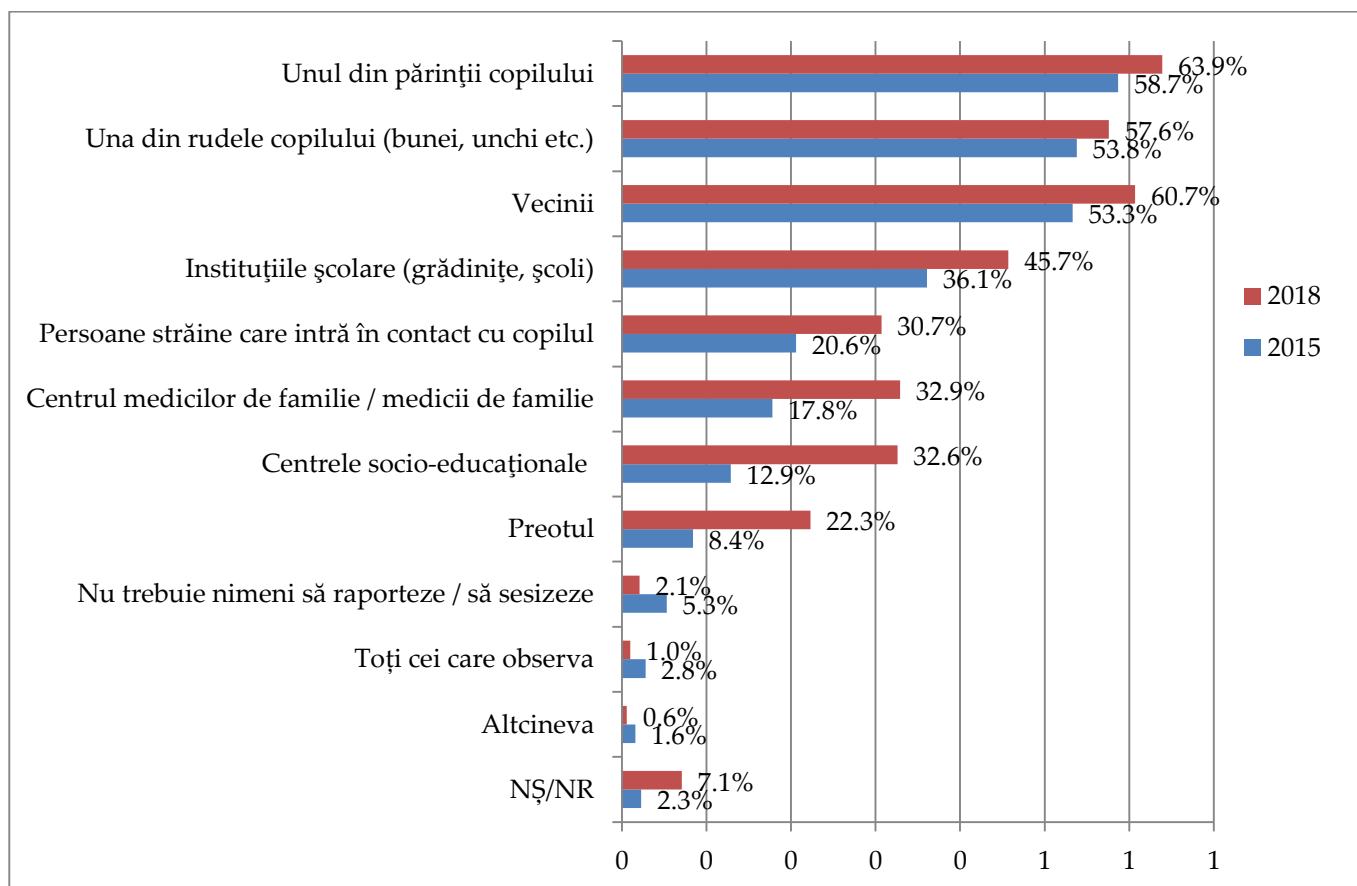
4.2 Responsabili de sesizarea cazurilor de abuz asupra copiilor

Familia de origine (unul din părinți) și cea extinsă este percepută de cei intervievați ca fiind principalul factor de protecție și intervenție în cazul abuzului față de copil. În viziunea respondenților, unul din părinții copiilor (63,9%) și/sau rudele apropiate ale familiei (57,6%) trebuie să raporteze despre situațiile care pot fi considerate acte de abuz asupra copilului.

Vecinii (60,7%) de asemenea sunt în imediata apropiere a copiilor victime și în opinia celor intervievați ar trebuie să reacționeze și să anunțe autoritățile competente. Receptivi ar trebuie să fie și instituțiile de învățământ (45,7%), și cele medicale (32,9%) care sunt în permanent contact cu copiii.

Studiul din 2018 atestă o creștere semnificativă a ponderii respondenților care au menționat cine sunt responsabili pentru sesizarea autorităților statului a cazurilor de abuz comparativ cu 2015 (vezi Figura 10).

Figura 10. Cine credeți că trebuie să raporteze / să sesizeze autorităților statului cazurile de abuz pentru ca acestea să intervină? (răspuns multiplu)

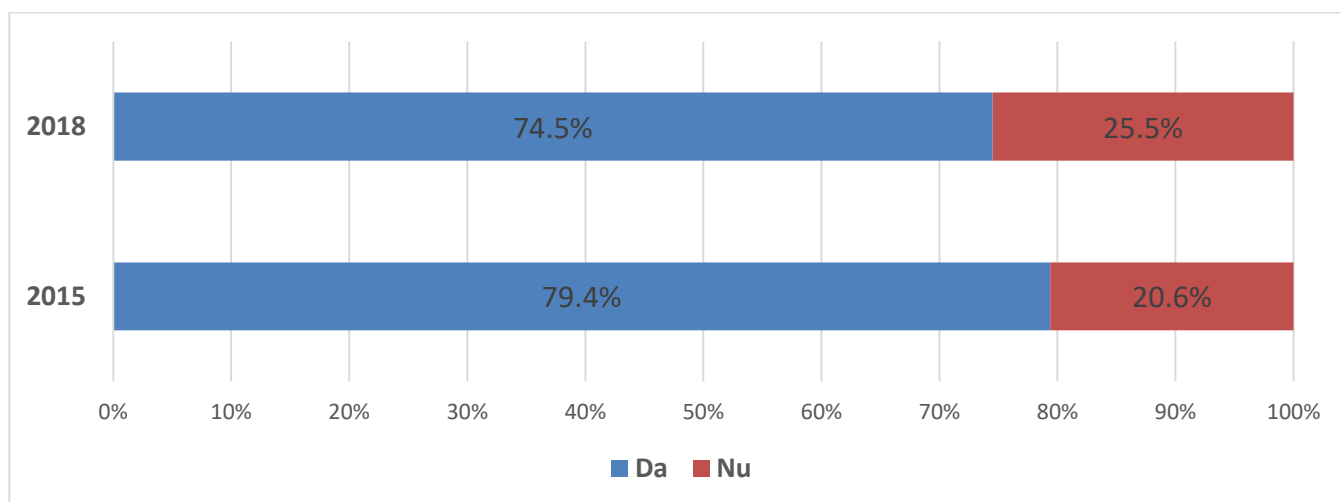

Respondenții din mediul rural contează pe părinți și rudele apropiate, ca fiind cei care trebuie să reacționeze și să raporteze autorităților cazurile de abuz, iar cei din mediul urban consideră și intervenția instituțiilor de învățământ ca fiind importantă în sesizarea cazurilor

de abuz asupra copilului (vezi Anexa, Tabelul 15). Tinerii (18-29 ani) și persoanele din grupul de vârstă 30-44 ani percep prioritară intervenția unuia din părinți, iar persoanele peste 45 ani consideră că în primul rând vecinii ar trebui să sesizeze cazurile de abuz. Cu cât nivelul de educație și cel socio-economic este mai înalt cu atât sporește ponderea celor care consideră că unul din părinți trebuie să raporteze cazurile de violență (vezi Anexa, Tabelul 15).

În cadrul studiului s-a evidențiat faptul că populația este preponderent pasivă în ceea ce privește sesizarea autorităților statului privind cazurile de abuz. Astfel, 74,5% din respondenți sunt de acord că cazurile de abuz nu sunt raportate instituțiilor competente pentru ca acestea să intervină față de 79,4% în 2015. Dacă în 2015 o cincime din respondenți (20,6%) consideră că cazurile de abuz sunt sesizate și raportate autorităților, în 2018 un sfert consideră astfel (25,5%) (vezi Figura 11).

Figura 11. Sunteți de acord cu afirmația „Populația NU raportează/sesizează autoritățile statului cazurile de abuz pentru ca acestea să intervină”?

Persoanele care consideră necesară sesizarea autorităților privind cazurile de abuz asupra copiilor: 93,1% sunt de acord că populația nu raportează cazurile de abuz. Iar cei care nu consideră necesară sesizarea autorităților privind cazurile de abuz asupra copiilor: 65,3% sunt de acord că populația nu raportează cazurile de abuz. De remarcat faptul că cei care nu văd necesitatea raportării cazurilor de abuz au o percepție mai bună privind raportarea cazurilor de abuz comparativ cu cei care cred că actele de abuz asupra copilului trebuie să fie raportate.

4.3 Motivele din care nu se raportează cazurile de abuz

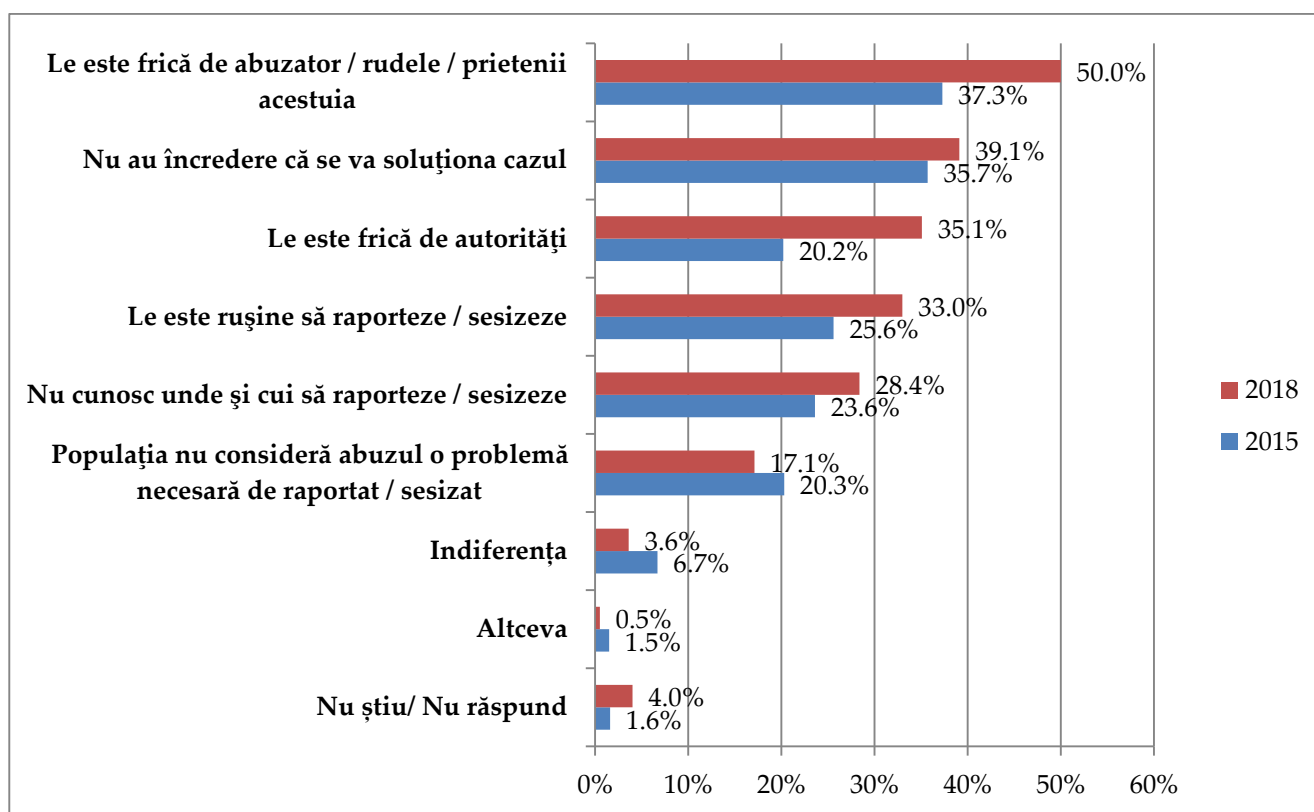
Principala cauză din care nu sunt raportate cazurile de abuz se referă la frica față de abuzator și apropiații acestora, 50% din respondenți au menționat această cauză cu o creștere semnificativă de 12,7 p.p față de 2015 (37,3%). Îngrijorările privind posibilele consecințe ale sesizării cazurilor de abuz ne direcționează la faptul că populația nu se simte în siguranță în raport cu abuzatorul care ar putea ulterior să le provoace neplăceri, să se manifeste agresiv față de ei sau apropiații acestora.

Neîncrederea populației în competența autorităților statului este o altă cauză a nedeclarării cazurilor de abuz – 39,1% într-o ușoară creștere față de datele din 2015, când 35,7% din respondenți au menționat că nu au încredere că cazul va fi soluționat. În același context un motiv important, menționat de mai mult de o treime din respondenți din care nu sunt raportate cazurile de abuz se referă la frica de autorități, această cauză a crescut semnificativ comparativ cu 14,9 p.p. față de 2015 (20,2%). Una din cauzele acestui fenomen poate fi nivelul de încredere foarte redus cu care sunt creditate instituțiile statului în această perioadă. Barometrul Opiniei Publice arată în ultimii ani un nivel minim al încrederii în principalele instituții ale statului (vezi Anexa, Figura 1).

O treime din respondenți consideră că cazurile de abuz nu sunt sesizate din rușine, înregistrându-se o creștere a numărului de respondenți care consideră așa: de la 25,6% în 2015 la 33% în 2018. Respondenții cu vârsta de 30-44 ani consideră rușinea un motiv important din care nu se sesizează cazurile de abuz, față de alte grupuri de vârstă. Tinerii (18-29 ani), precum și persoanele după 45 ani nu au încredere că cazul raportat va fi soluționat. Pentru respondenții din mediul rural, rușinea de a raporta cazurile de abuz și frica de autorități constituie motivele principale ale faptului că abuzurile nu se raportează. Persoanele din mediul urban consideră că motivele din care nu se raportează cazurile de abuz sunt neîncrederea în soluționarea cazului, frica de autorități și faptul că nu se cunoaște unde și cui să se raporteze cazul de abuz (vezi Anexa, Tabelul 17).

Lipsa de cunoștințe și lipsa de informare a populației privind modalitățile de raportare a acestor cazuri reprezintă de asemenea impedimente semnificative. Astfel, în jur de o cincime (28,4%) din respondenți susțin că populația nu cunoaște unde și cui să raporteze despre cazurile de violență în familie (vezi Figura 12).

Figura 12. De ce considerați că populația nu raportează/sesizează autoritățile statului cazurile de abuz pentru ca acestea să intervină?

Alte cauze sunt: populația nu consideră abuzul o problemă necesară de raportat - 17,3% cu o ușoară descreștere față de studiul din 2015 (20,3%) aceasta fiind o normalitate pentru unele persoane, iar 3,6% din respondenți consideră că indiferența oamenilor față de ceea ce se întâmplă în localitate/ societate este una din cauze, de asemenea ponderea celor care consideră astfel fiind într-o ușoară descreștere comparativ cu 2015 (6,7%).

În cazul respondenților care nu consideră necesară anunțarea autorităților statului despre actele de abuz/violență asupra copiilor, principalele cauzele ale neraportării sunt altele decât în cazul respondenților predispuși de a raporta cazurile respective. În opinia celor care nu consideră necesară raportarea cazurilor de abuz principala cauză din care nu sunt sesizate actele de violență se referă la faptul că nu au încredere că cazul se va soluționa (47,4%). De asemenea, această categorie de populație nu consideră abuzul o problemă necesară de sesizat într-o pondere semnificativ mai mare (27,3%) față de grupul celor care sunt de părere că cazurile de abuz trebuie raportate autorităților statului ca acestea să intervină (15,6%). În general, cei care consideră necesară raportarea cazurilor de abuz au adus mai multe justificări a motivelor care determină populația să nu raporteze cazurile de abuz comparativ cu cei care nu văd această necesitate de sesizare a autorităților statului (vezi Anexa, Tabelul 18).

V. Concluzii

- Violența verbală continuă să fie percepută ca fiind cea mai răspândită în Republica Moldova comparativ cu alte tipuri de violență (fizică, sexuală), dar este și cea mai tolerată formă de abuz. Femeile, cu studii superioare și cei cu un nivel de trai mai înalt sesizează mai frecvent existența violenței în familie și a abuzului asupra copiilor.
- Abuzul fizic și verbal este perceput ca fiind mai răspândit în familie, dar sensibilizează mai mult dacă copilul este abuzat în cadrul instituțiilor de învățământ.
- Comparativ cu studiul din 2015, a scăzut semnificat ponderea celor care au apreciat că „*deloc*” nu sunt răspândite diferite forme de violență. Conștientizarea problemei este un pas important în intervenția de diminuare a acestui fenomen.
- Nouă din zece respondenți consideră necesară raportarea cazurilor de abuz asupra copilului autorităților statului. Respondenții sunt mai sensibili în raportarea situațiilor concrete de abuz și a celor considerate mai grave, cum ar fi cazurile de abuz sexual.
- Actorii locali: reprezentanții instituțiilor de învățământ, asistentul social, poliția de sector și medicul de familie sunt cei care se implică într-o măsură mai mare în ajutorarea copiilor ce suferă de neglijare sau violență în familie, în opinia celor intervievați.
- Șapte din zece respondenți au fost de acord cu afirmația că populația este indiferentă privind violența asupra copilului și nu se implică în raportarea cazurilor de abuz asupra copilului. Cauzele principale din care nu se raportează cazurile de violență se referă la: frica de abuzator, neîncrederea în soluționarea cazurilor de către instituțiile statului, sentimentul de rușine, neinformarea populației despre modalitatea de raportarea a acestor cazuri.

VI. ANEXĂ

Tabelul 1. Structura Eșantionului

		2015		2018	
		%	Nr	%	Nr
Vârsta respondentului:	18-29 ani	24,2%	155	25,9%	156
	30-44 ani	27,4%	255	27,7%	221
	45-59 ani	25,0%	328	23,1%	246
	60+	23,4%	385	23,2%	415
Genul respondentului:	Masculin	45,4%	490	45,4%	386
	Feminin	54,6%	633	54,6%	652
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	24,2%	275	18,8%	227
	Nivel mediu	47,2%	539	44,9%	460
	Nivel înalt	28,7%	309	36,4%	351
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	56,1%	705	58,0%	669
	Un copil	21,8%	208	22,8%	194
	Doi copii	16,7%	158	12,7%	119
	Trei sau mai mulți copii	5,4%	52	6,5%	56
Genul de activitate:	Activ economic	32,2%	335	37,0%	312
	Inactiv economic	40,9%	369	37,2%	290
	Pensionar	26,9%	419	25,8%	436
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	34,0%	429	32,8%	412
	Nivel mediu	32,5%	363	27,8%	280
	Nivel înalt	33,5%	331	39,4%	346
Mediul de reședință:	Urban	45,1%	491	49,8%	473
	Rural	54,9%	632	50,2%	565

Tabelul 2. Cât de frecvent au loc următoarele situații în societatea moldovenească?

		Țipete în familie					Numiri, umiliri verbale față de copil în familie				
		Foarte frecvent	Destul de frecvent	Nu prea frecvent	Deloc	D R	Foarte frecvent	Destul de frecvent	Nu prea frecvent	Deloc	D R
Total 2015		14,1%	41,9%	28,3%	9,3%	6,4%	8,6%	35,0%	35,3%	14,0%	7,2%
Total 2018		7,8%	40,2%	32,4%	8,5%	11,0%	4,8%	35,7%	36,0%	10,3%	13,2%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	7,4%	41,4%	30,7%	10,6%	9,8%	4,5%	36,3%	37,2%	10,2%	11,9%
	30-44 ani	9,8%	45,2%	35,1%	4,1%	5,9%	9,1%	39,1%	38,1%	5,1%	8,6%
	45-59 ani	8,8%	33,3%	36,1%	9,7%	12,1%	1,7%	30,8%	42,2%	12,4%	12,8%
	60+	4,9%	39,9%	27,4%	10,3%	17,4%	3,0%	36,1%	25,8%	14,5%	20,5%
Genul respondentului:	Masculin	6,8%	36,0%	39,3%	8,7%	9,1%	2,5%	32,2%	40,9%	11,1%	13,4%
	Feminin	8,6%	43,7%	26,6%	8,4%	12,6%	6,7%	38,7%	31,9%	9,6%	13,1%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	8,2%	38,6%	25,5%	12,6%	15,1%	6,1%	34,3%	26,7%	14,1%	18,8%
	Nivel mediu	6,6%	39,2%	33,6%	8,8%	11,8%	3,9%	35,7%	35,7%	10,5%	14,3%
	Nivel înalt	9,2%	42,3%	34,4%	6,1%	8,0%	5,2%	36,6%	41,1%	8,1%	9,0%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	7,0%	38,8%	33,1%	8,6%	12,6%	2,3%	34,4%	38,1%	10,4%	14,9%
	Un copil	10,5%	40,3%	31,3%	8,4%	9,4%	6,4%	37,4%	37,0%	8,4%	10,9%
	Doi copii	4,6%	48,4%	32,7%	8,2%	6,1%	9,2%	40,6%	27,9%	12,4%	9,9%
	Trei sau mai mulți copii	11,7%	36,5%	29,6%	9,1%	13,0%	12,8%	32,8%	29,5%	11,8%	13,1%
Genul de activitate:	Activ economic	8,1%	43,4%	36,7%	3,9%	7,8%	4,8%	37,3%	41,8%	6,0%	10,1%
	Inactiv economic	8,7%	37,4%	32,1%	11,3%	10,4%	5,8%	33,2%	37,5%	11,6%	11,9%
	Pensionar	6,1%	39,6%	26,6%	11,0%	16,6%	3,2%	37,3%	25,4%	14,6%	19,6%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	8,2%	38,0%	28,2%	10,5%	15,1%	4,8%	34,8%	30,3%	12,9%	17,3%
	Nivel mediu	7,7%	46,8%	29,6%	5,0%	10,9%	4,1%	37,8%	36,0%	9,1%	12,9%
	Nivel înalt	7,6%	37,4%	37,9%	9,4%	7,8%	5,2%	35,1%	40,6%	9,0%	10,1%
Mediul de reședință:	Urban	8,5%	41,2%	35,0%	5,8%	9,5%	5,7%	35,6%	40,7%	7,5%	10,4%
	Rural	7,1%	39,3%	29,8%	11,2%	12,6%	3,8%	35,9%	31,2%	13,1%	16,0%

Tabelul 3. Cât de frecvent au loc următoarele situații în societatea moldovenească?

		Numiri, umiliri verbale a copilului la școală					Lipsa grijei părintești / neglijare				
		Foarte frecvent	Destul de frecvent	Nu prea frecvent	Deloc	D R	Foarte frecvent	Destul de frecvent	Nu prea frecvent	Deloc	D R
Total 2015		5,5%	21,4%	37,9%	22,7%	12,5%	11,3%	38,0%	29,9%	14,5%	6,2%
Total 2018		3,1%	27,0%	38,4%	15,5%	16,0%	5,3%	38,6%	36,0%	9,4%	10,7%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	3,5%	30,7%	41,5%	13,8%	10,5%	5,2%	41,2%	37,3%	6,5%	9,8%
	30-44 ani	4,9%	32,7%	38,4%	11,4%	12,6%	7,4%	43,0%	37,8%	6,5%	5,4%
	45-59 ani	1,3%	19,8%	42,7%	19,5%	16,6%	3,3%	35,5%	39,0%	12,5%	9,8%
	60+	2,5%	23,2%	30,5%	18,3%	25,5%	5,1%	33,8%	29,3%	12,9%	18,9%
Genul respondentului:	Masculin	2,0%	26,1%	42,5%	14,1%	15,2%	1,9%	37,9%	40,1%	9,3%	10,8%
	Feminin	4,1%	27,7%	35,0%	16,6%	16,6%	8,2%	39,2%	32,5%	9,4%	10,6%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	4,9%	33,0%	28,4%	12,9%	20,9%	3,2%	36,5%	31,9%	12,2%	16,1%
	Nivel mediu	2,5%	26,9%	35,4%	18,0%	17,3%	5,0%	39,6%	34,2%	10,4%	10,8%
	Nivel înalt	3,0%	24,0%	47,3%	13,8%	11,8%	6,9%	38,5%	40,3%	6,6%	7,7%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	2,2%	26,4%	38,5%	14,8%	18,2%	3,9%	36,7%	37,1%	9,9%	12,3%
	Un copil	4,9%	24,0%	44,9%	13,8%	12,5%	5,0%	41,0%	39,7%	7,1%	7,3%
	Doi copii	2,5%	31,5%	32,0%	20,1%	13,9%	7,4%	44,4%	31,3%	10,1%	6,8%
	Trei sau mai mulți copii	6,9%	33,6%	27,5%	18,9%	13,0%	14,8%	36,2%	22,3%	10,9%	15,8%
Genul de activitate:	Activ economic	3,7%	29,3%	43,9%	11,2%	11,9%	4,3%	43,7%	40,5%	5,1%	6,3%
	Inactiv economic	2,9%	26,3%	40,4%	16,9%	13,6%	6,0%	37,2%	35,9%	10,6%	10,3%
	Pensionar	2,7%	24,7%	27,6%	19,7%	25,3%	5,8%	33,4%	29,5%	13,6%	17,7%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	3,7%	29,4%	28,6%	17,4%	20,9%	5,4%	35,3%	29,9%	13,4%	16,0%
	Nivel mediu	1,7%	24,6%	39,1%	18,6%	16,0%	3,5%	42,6%	36,0%	8,0%	9,9%
	Nivel înalt	3,6%	26,6%	46,0%	11,7%	12,0%	6,6%	38,6%	41,0%	6,9%	6,9%
Mediul de reședință:	Urban	3,7%	24,6%	44,6%	13,7%	13,4%	6,0%	37,5%	43,2%	5,8%	7,5%
	Rural	2,5%	29,3%	32,3%	17,3%	18,6%	4,7%	39,7%	28,8%	12,9%	13,8%

Tabelul 4. Cât de frecvent au loc următoarele situații în societatea moldovenească?

		Pedepșa corporală a copilului (bătaie) în familie					Pedepșa corporală a copilului (bătaie) la școală				
		Foarte frecvent	Destul de frecvent	Nu prea frecvent	Deloc	D R	Foarte frecvent	Destul de frecvent	Nu prea frecvent	Deloc	D R
Total 2015		6,8%	29,4%	36,2%	18,1%	9,5%	4,6%	11,9%	38,5%	29,5%	15,5%
Total 2018		3,5%	31,8%	40,6%	11,2%	12,9%	2,1%	21,5%	35,6%	22,7%	18,1%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	3,7%	31,5%	44,1%	9,2%	11,6%	2,5%	21,2%	40,6%	21,8%	13,9%
	30-44 ani	5,4%	36,8%	39,9%	9,2%	8,8%	2,2%	25,4%	37,3%	22,5%	12,7%
	45-59 ani	1,6%	25,8%	46,4%	12,2%	14,0%	1,7%	17,9%	35,7%	25,3%	19,5%
	60+	3,0%	32,1%	32,0%	14,7%	18,3%	1,9%	20,6%	28,0%	21,4%	28,1%
Genul respondentului:	Masculin	1,5%	30,0%	45,0%	12,5%	11,0%	1,2%	19,3%	41,7%	20,4%	17,4%
	Feminin	5,2%	33,3%	37,0%	10,0%	14,6%	2,8%	23,3%	30,6%	24,6%	18,8%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	4,7%	34,6%	28,8%	13,5%	18,3%	3,0%	26,2%	30,8%	20,7%	19,3%
	Nivel mediu	2,7%	32,1%	38,7%	13,3%	13,1%	2,2%	22,3%	35,0%	22,3%	18,2%
	Nivel înalt	3,8%	29,9%	49,1%	7,2%	10,0%	1,5%	18,0%	38,9%	24,2%	17,4%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	2,1%	31,7%	41,1%	10,8%	14,3%	1,5%	21,4%	36,0%	20,7%	20,4%
	Un copil	3,7%	30,8%	44,5%	11,4%	9,5%	2,9%	18,1%	38,5%	23,5%	17,0%
	Doi copii	4,9%	34,4%	36,8%	13,1%	10,9%	1,6%	25,8%	36,7%	25,5%	10,5%
	Trei sau mai mulți copii	12,9%	30,5%	30,4%	9,4%	16,8%	5,4%	25,3%	19,9%	32,6%	16,8%
Genul de activitate:	Activ economic	2,6%	34,3%	48,0%	6,4%	8,7%	2,3%	22,5%	41,4%	17,6%	16,2%
	Inactiv economic	5,0%	29,1%	39,4%	13,6%	12,8%	2,3%	20,8%	35,8%	27,6%	13,5%
	Pensionar	2,6%	31,9%	31,9%	14,4%	19,2%	1,4%	20,9%	27,1%	22,9%	27,7%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	4,5%	32,7%	30,3%	14,2%	18,4%	3,4%	25,8%	25,7%	23,1%	21,9%
	Nivel mediu	1,6%	32,1%	41,8%	11,5%	13,0%	0,7%	19,4%	33,0%	26,6%	20,4%
	Nivel înalt	4,0%	30,8%	48,4%	8,4%	8,4%	1,9%	19,2%	45,7%	19,6%	13,5%
Mediul de reședință:	Urban	3,7%	28,7%	50,5%	7,6%	9,5%	2,2%	18,9%	41,2%	19,4%	18,4%
	Rural	3,3%	34,8%	30,9%	14,7%	16,3%	2,0%	24,0%	30,1%	25,9%	17,9%

Tabelul 5. Cât de frecvent au loc următoarele situații în societatea moldovenească?

		Munca casnică forțată					Abuz sexual al copilului				
		Foarte frecvent	Destul de frecvent	Nu prea frecvent	Deloc	D R	Foarte frecvent	Destul de frecvent	Nu prea frecvent	Deloc	D R
Total 2015		5,1%	17,9%	36,7%	24,6%	15,6%	4,2%	13,1%	36,2%	26,3%	20,2%
Total 2018		2,2%	24,1%	40,9%	19,2%	13,6%	3,4%	23,6%	36,0%	17,5%	19,5%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	2,2%	21,8%	46,4%	18,2%	11,4%	5,1%	24,5%	39,8%	14,3%	16,3%
	30-44 ani	3,5%	30,2%	38,7%	20,4%	7,1%	5,2%	26,9%	37,7%	16,2%	14,0%
	45-59 ani	0,8%	18,8%	45,5%	20,8%	14,1%	0,7%	20,3%	37,6%	21,0%	20,4%
	60+	2,0%	24,6%	32,8%	17,3%	23,3%	2,2%	22,2%	28,0%	18,9%	28,7%
Genul respondentului:	Masculin	0,7%	22,3%	45,7%	19,8%	11,4%	2,5%	20,3%	40,0%	18,4%	18,9%
	Feminin	3,4%	25,5%	36,9%	18,7%	15,4%	4,2%	26,5%	32,6%	16,7%	20,0%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	3,0%	28,5%	31,9%	19,3%	17,3%	2,6%	26,8%	26,5%	21,8%	22,4%
	Nivel mediu	1,9%	25,1%	38,8%	18,8%	15,3%	3,4%	25,0%	33,6%	19,4%	18,6%
	Nivel înalt	2,1%	20,6%	48,2%	19,6%	9,6%	3,9%	20,4%	43,8%	12,8%	19,1%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	1,1%	23,0%	42,5%	17,0%	16,4%	2,2%	21,4%	36,7%	17,1%	22,5%
	Un copil	1,8%	24,9%	46,8%	19,1%	7,4%	3,1%	25,5%	40,0%	15,2%	16,2%
	Doi copii	3,2%	27,1%	33,7%	24,2%	11,8%	5,5%	28,0%	35,9%	17,9%	12,8%
	Trei sau mai mulți copii	11,1%	25,1%	20,5%	29,2%	14,1%	11,2%	28,2%	16,1%	27,3%	17,2%
Genul de activitate:	Activ economic	1,2%	26,6%	46,9%	15,3%	10,0%	1,9%	25,5%	42,8%	13,7%	16,1%
	Inactiv economic	3,4%	21,4%	40,6%	23,2%	11,4%	5,5%	22,7%	35,7%	19,8%	16,4%
	Pensionar	1,8%	24,3%	32,8%	19,1%	22,0%	2,6%	22,3%	26,7%	19,4%	29,0%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	3,1%	27,6%	30,0%	20,6%	18,7%	3,6%	26,0%	24,2%	21,8%	24,5%
	Nivel mediu	0,8%	25,2%	39,0%	22,7%	12,3%	2,7%	20,4%	36,4%	17,5%	23,0%
	Nivel înalt	2,4%	20,4%	51,3%	15,5%	10,3%	3,8%	24,0%	45,5%	13,8%	12,9%
Mediul de reședință:	Urban	2,1%	21,9%	48,9%	15,6%	11,5%	4,6%	21,4%	45,4%	10,9%	17,7%
	Rural	2,3%	26,2%	33,0%	22,8%	15,7%	2,2%	25,9%	26,6%	24,0%	21,3%

Tabelul 6. După părerea Dvs. în ce măsură următoarele organizații / sau reprezentanți ai organizațiilor se implică în ajutorarea copiilor ce suferă de neglijare sau violență în familie?

		Școala / grădinița				Centrul medicilor de familie / Punctul medical				Polițistul de sector			
		în mare măsură	într-o oarecare măsură	Nu se implică de loc	D R	în mare măsură	într-o oarecare măsură	Nu se implică de loc	D R	în mare măsură	într-o oarecare măsură	Nu se implică de loc	D R
Total 2015		16,2%	51,7%	17,9%	14,3%	11,9%	38,8%	31,1%	18,2%	22,9%	39,6%	22,8%	14,7%
Total 2018		16,4%	51,6%	14,2%	17,8%	13,8%	44,1%	20,6%	21,5%	17,8%	48,5%	15,4%	18,3%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	11,5%	58,3%	15,7%	14,5%	13,2%	48,3%	22,0%	16,5%	16,2%	50,6%	18,0%	15,2%
	30-44 ani	18,2%	51,9%	15,9%	14,1%	12,1%	45,9%	25,7%	16,3%	18,0%	50,3%	17,1%	14,6%
	45-59 ani	17,4%	54,4%	12,6%	15,7%	14,4%	45,0%	17,8%	22,8%	20,8%	51,3%	11,3%	16,6%
	60+	18,5%	41,1%	12,2%	28,2%	15,9%	36,5%	15,5%	32,1%	16,5%	41,1%	14,6%	27,8%
Genul respondentului:	Masculin	16,6%	52,7%	13,3%	17,3%	13,2%	46,4%	20,2%	20,3%	19,9%	48,2%	14,5%	17,4%
	Feminin	16,1%	50,7%	15,0%	18,3%	14,3%	42,3%	20,9%	22,6%	16,1%	48,7%	16,2%	19,0%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	13,1%	44,1%	11,2%	31,5%	17,6%	38,8%	11,4%	32,2%	17,2%	41,5%	14,2%	27,1%
	Nivel mediu	15,7%	52,1%	13,9%	18,2%	13,7%	43,3%	21,0%	22,1%	20,4%	46,1%	14,2%	19,3%
	Nivel înalt	18,8%	54,8%	16,1%	10,3%	12,0%	47,9%	24,8%	15,3%	15,0%	55,0%	17,6%	12,5%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	17,0%	50,3%	12,6%	20,2%	13,6%	43,9%	18,4%	24,0%	17,5%	48,0%	14,3%	20,2%
	Un copil	14,5%	56,5%	15,6%	13,5%	13,7%	48,0%	22,7%	15,7%	13,3%	56,8%	14,1%	15,8%
	Doi copii	18,6%	47,8%	19,5%	14,1%	16,7%	40,1%	25,0%	18,2%	26,5%	39,3%	22,2%	12,0%
	Trei sau mai mulți copii	12,9%	53,6%	13,7%	19,8%	9,9%	40,6%	23,5%	26,0%	19,6%	41,4%	16,5%	22,6%
Genul de activitate:	Activ economic	17,5%	56,7%	12,6%	13,1%	11,3%	48,8%	20,4%	19,5%	16,7%	53,4%	13,7%	16,2%
	Inactiv economic	14,3%	53,6%	16,1%	16,1%	14,7%	44,8%	22,8%	17,6%	19,5%	47,5%	18,2%	14,8%
	Pensionar	17,7%	41,4%	13,8%	27,1%	16,1%	36,5%	17,5%	30,0%	17,1%	42,8%	13,8%	26,3%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	16,7%	46,1%	11,9%	25,4%	16,7%	38,3%	15,1%	29,8%	21,1%	41,5%	12,1%	25,3%
	Nivel mediu	18,5%	50,3%	12,3%	18,9%	10,5%	41,7%	23,6%	24,2%	17,0%	46,1%	16,2%	20,7%
	Nivel înalt	14,6%	57,1%	17,5%	10,8%	13,7%	50,7%	23,0%	12,7%	15,7%	55,9%	17,6%	10,8%
Mediul de reședință:	Urban	13,1%	55,2%	18,8%	12,9%	10,6%	47,3%	26,0%	16,1%	10,6%	54,9%	19,5%	15,0%
	Rural	19,6%	48,0%	9,6%	22,8%	17,0%	41,0%	15,2%	26,9%	25,0%	42,1%	11,4%	21,6%

Tabelul 7. După părerea Dvs. în ce măsură următoarele organizații / sau reprezentanți ai organizațiilor se implică în ajutorarea copiilor ce suferă de neglijare sau violență în familie?

		Procuratura				Judecătoria				Primarul / vice-primarul pe probleme sociale			
		în mare măsură	într-o oarecare măsură	Nu se implică de loc	D R	în mare măsură	într-o oarecare măsură	Nu se implică de loc	D R	în mare măsură	într-o oarecare măsură	Nu se implică de loc	D R
Total 2015		10,2%	21,2%	40,7%	27,8%	9,9%	19,7%	41,8%	28,6%	15,2%	28,8%	35,8%	20,3%
Total 2018		7,2%	38,5%	28,1%	26,3%	6,5%	37,5%	29,3%	26,6%	13,6%	43,2%	23,0%	20,2%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	8,0%	45,2%	28,3%	18,5%	8,8%	41,7%	30,9%	18,7%	10,0%	47,6%	27,7%	14,6%
	30-44 ani	8,6%	40,5%	29,3%	21,6%	5,2%	42,2%	31,7%	20,9%	16,5%	43,4%	24,9%	15,2%
	45-59 ani	7,0%	40,7%	25,2%	27,1%	6,8%	39,5%	25,3%	28,4%	15,1%	45,9%	18,8%	20,2%
	60+	4,7%	26,5%	29,1%	39,7%	5,4%	25,1%	28,8%	40,6%	12,7%	35,5%	19,6%	32,2%
Genul respondentului:	Masculin	9,2%	41,9%	25,7%	23,2%	7,2%	40,5%	29,1%	23,2%	15,0%	45,9%	21,3%	17,8%
	Feminin	5,5%	35,7%	30,0%	28,8%	6,0%	35,0%	29,5%	29,5%	12,4%	41,1%	24,4%	22,1%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	6,7%	25,0%	26,2%	42,0%	7,1%	24,2%	27,7%	40,9%	15,3%	37,3%	15,7%	31,7%
	Nivel mediu	7,2%	39,8%	26,4%	26,7%	7,6%	37,5%	27,7%	27,3%	15,0%	41,8%	23,1%	20,1%
	Nivel înalt	7,4%	43,9%	31,1%	17,7%	5,0%	44,4%	32,2%	18,4%	11,0%	48,1%	26,7%	14,2%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	7,2%	38,6%	25,8%	28,4%	6,9%	36,4%	27,9%	28,8%	12,6%	43,8%	20,4%	23,2%
	Un copil	6,6%	44,1%	28,3%	21,0%	6,5%	40,9%	30,5%	22,1%	13,5%	48,3%	24,8%	13,4%
	Doi copii	8,4%	30,9%	36,2%	24,5%	7,1%	37,8%	30,0%	25,1%	19,1%	34,6%	29,2%	17,0%
	Trei sau mai mulți copii	6,6%	32,7%	31,6%	29,1%	2,5%	34,9%	36,7%	26,0%	12,3%	37,5%	27,2%	23,0%
Genul de activitate:	Activ economic	7,7%	42,5%	26,7%	23,1%	5,4%	43,4%	28,6%	22,6%	13,6%	49,2%	19,8%	17,5%
	Inactiv economic	7,7%	41,8%	28,3%	22,2%	8,7%	38,3%	29,9%	23,1%	14,0%	42,1%	27,8%	16,1%
	Pensionar	5,6%	28,1%	29,7%	36,6%	5,1%	27,8%	29,6%	37,5%	13,2%	36,3%	20,6%	29,9%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	6,5%	29,1%	26,3%	38,1%	6,8%	27,8%	26,2%	39,2%	16,3%	38,8%	16,7%	28,1%
	Nivel mediu	7,2%	37,8%	26,1%	28,9%	5,3%	37,9%	27,7%	29,1%	13,8%	41,8%	23,2%	21,2%
	Nivel înalt	7,7%	46,8%	30,9%	14,7%	7,2%	45,2%	33,1%	14,5%	11,2%	48,0%	28,0%	12,8%
Mediul de reședință:	Urban	5,3%	45,0%	31,1%	18,6%	3,7%	43,0%	34,2%	19,0%	8,7%	47,0%	30,0%	14,3%
	Rural	9,0%	32,1%	25,0%	33,9%	9,3%	32,0%	24,5%	34,2%	18,5%	39,5%	16,1%	26,0%

Tabelul 8. După părerea Dvs. în ce măsură următoarele organizații / sau reprezentanți ai organizațiilor se implică în ajutorarea copiilor ce suferă de neglijare sau violență în familie?

		Asistentul social din localitate				Serviciul raional / municipal de asistență socială				Centre de servicii socio-educative			
		în mare măsură	într-o oarecare măsură	Nu se implică de loc	D R	în mare măsură	într-o oarecare măsură	Nu se implică de loc	D R	în mare măsură	într-o oarecare măsură	Nu se implică de loc	D R
Total 2015		21,7%	42,5%	19,4%	16,4%	11,7%	30,6%	29,7%	28,0%	10,7%	23,3%	32,1%	33,8%
Total 2018		19,0%	48,7%	13,2%	19,0%	13,4%	44,0%	20,0%	22,7%	14,5%	42,4%	16,8%	26,3%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	19,5%	52,6%	14,8%	13,1%	13,1%	46,2%	24,6%	16,1%	15,0%	51,5%	15,8%	17,7%
	30-44 ani	20,1%	51,3%	14,6%	14,0%	13,8%	48,8%	19,8%	17,7%	16,6%	44,7%	17,3%	21,4%
	45-59 ani	19,1%	48,6%	11,4%	20,9%	15,7%	42,7%	18,2%	23,4%	16,4%	40,3%	17,0%	26,2%
	60+	17,0%	41,5%	11,6%	29,9%	10,8%	37,3%	16,6%	35,3%	9,6%	31,7%	17,1%	41,6%
Genul respondentului:	Masculin	19,1%	47,4%	14,6%	19,0%	14,4%	44,1%	20,1%	21,4%	15,9%	43,8%	17,0%	23,3%
	Feminin	19,0%	49,9%	12,1%	19,1%	12,5%	44,0%	19,8%	23,8%	13,4%	41,3%	16,6%	28,8%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	14,9%	42,6%	11,6%	30,9%	9,8%	38,8%	15,1%	36,3%	9,0%	31,6%	14,5%	44,9%
	Nivel mediu	19,6%	48,2%	13,8%	18,3%	12,7%	41,7%	21,5%	24,0%	13,6%	44,0%	15,1%	27,3%
	Nivel înalt	20,4%	52,6%	13,2%	13,8%	15,9%	49,5%	20,5%	14,0%	18,5%	46,0%	20,1%	15,4%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	18,8%	48,2%	11,4%	21,6%	11,6%	46,5%	17,4%	24,5%	13,1%	43,8%	14,7%	28,4%
	Un copil	19,7%	50,3%	15,4%	14,6%	16,5%	45,0%	23,6%	15,0%	16,2%	44,0%	19,1%	20,7%
	Doi copii	22,9%	45,4%	16,5%	15,2%	19,2%	34,2%	21,8%	24,7%	20,7%	37,0%	18,8%	23,5%
	Trei sau mai mulți copii	11,4%	54,2%	15,3%	19,0%	6,3%	37,8%	26,1%	29,8%	9,4%	35,1%	23,4%	32,1%
Genul de activitate:	Activ economic	18,6%	53,2%	12,1%	16,1%	16,0%	49,2%	16,6%	18,1%	19,9%	41,9%	17,6%	20,6%
	Inactiv economic	20,2%	48,5%	15,8%	15,5%	12,9%	42,2%	24,9%	19,9%	13,2%	48,3%	15,9%	22,6%
	Pensionar	17,9%	42,7%	11,0%	28,5%	10,1%	39,1%	17,5%	33,2%	8,8%	34,7%	16,8%	39,7%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	19,5%	43,6%	9,7%	27,2%	11,7%	37,3%	17,1%	34,0%	10,6%	32,1%	16,0%	41,4%
	Nivel mediu	21,0%	46,8%	13,0%	19,3%	15,6%	39,7%	21,6%	23,1%	15,9%	40,4%	18,3%	25,4%
	Nivel înalt	17,2%	54,4%	16,3%	12,1%	13,2%	52,6%	21,2%	13,1%	16,8%	52,5%	16,3%	14,4%
Mediul de reședință:	Urban	15,9%	54,9%	15,3%	13,9%	12,5%	52,1%	21,4%	14,0%	15,6%	49,0%	19,2%	16,2%
	Rural	22,1%	42,7%	11,1%	24,1%	14,2%	36,0%	18,5%	31,3%	13,5%	35,9%	14,4%	36,3%

Tabelul 9. După părerea Dvs. în ce măsură următoarele organizații / sau reprezentanți ai organizațiilor se implică în ajutorarea copiilor ce suferă de neglijare sau violență în familie?

		Biserica / Preotul din localitate				ONG-uri			
		Se implică în mare măsură	Se implică într-o oarecare măsură	Nu se implică de loc	D R	Se implică în mare măsură	Se implică într-o oarecare măsură	Nu se implică de loc	D R
Total 2015		8,3%	21,4%	43,8%	26,5%	5,9%	18,5%	37,1%	38,5%
Total 2018		12,5%	33,2%	31,1%	23,2%	7,3%	31,9%	20,5%	40,3%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	10,4%	32,5%	38,8%	18,4%	7,2%	37,6%	18,9%	36,3%
	30-44 ani	12,8%	36,1%	33,1%	18,0%	8,0%	35,8%	23,5%	32,8%
	45-59 ani	14,9%	32,7%	27,2%	25,1%	7,7%	32,1%	16,0%	44,1%
	60+	12,2%	30,9%	24,1%	32,9%	6,1%	20,6%	23,2%	50,1%
Genul respondentului:	Masculin	13,1%	34,9%	31,7%	20,3%	6,6%	34,2%	20,1%	39,0%
	Feminin	12,0%	31,7%	30,6%	25,6%	7,9%	29,9%	20,8%	41,4%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	9,4%	28,8%	22,4%	39,4%	7,9%	15,6%	21,6%	54,8%
	Nivel mediu	12,2%	32,1%	30,3%	25,4%	6,5%	31,1%	20,9%	41,4%
	Nivel înalt	14,6%	36,6%	36,6%	12,1%	7,9%	41,2%	19,4%	31,5%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	11,6%	33,9%	28,6%	25,8%	6,7%	28,4%	19,9%	45,0%
	Un copil	16,0%	32,4%	35,3%	16,3%	8,4%	40,2%	22,0%	29,5%
	Doi copii	14,7%	30,6%	34,6%	20,1%	11,1%	30,9%	23,4%	34,6%
	Trei sau mai mulți copii	4,0%	34,0%	31,7%	30,3%	1,1%	35,9%	14,7%	48,3%
Genul de activitate:	Activ economic	12,0%	39,6%	28,6%	19,8%	8,0%	37,1%	17,8%	37,1%
	Inactiv economic	11,7%	29,0%	38,4%	20,9%	7,2%	32,3%	21,4%	39,1%
	Pensionar	14,5%	30,0%	24,1%	31,5%	6,4%	23,7%	23,1%	46,8%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	11,7%	30,7%	22,8%	34,9%	6,6%	22,7%	19,9%	50,8%
	Nivel mediu	16,1%	30,3%	31,0%	22,5%	7,3%	34,5%	16,6%	41,6%
	Nivel înalt	10,7%	37,3%	38,1%	14,0%	7,8%	37,7%	23,7%	30,8%
Mediul de reședință:	Urban	12,8%	36,5%	35,5%	15,2%	6,8%	35,5%	22,1%	35,6%
	Rural	12,2%	29,8%	26,8%	31,2%	7,8%	28,3%	18,9%	45,1%

Tabelul 10. Atunci când are loc un act de abuz asupra copilului, credeți că acesta trebuie să fie raportat autorităților statului pentru ca acestea să intervină?

		Da	Nu	NȘ/NR
Total 2015		87,3%	12,4%	,4%
Total 2018		86,6%	13,4%	
Vârsta respondentului:	18-29 ani	86,0%	14,0%	
	30-44 ani	87,6%	12,4%	
	45-59 ani	88,5%	11,5%	
	60+	84,2%	15,8%	
Genul respondentului:	Masculin	85,2%	14,8%	
	Feminin	87,8%	12,2%	
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	85,2%	14,8%	
	Nivel mediu	84,0%	16,0%	
	Nivel înalt	90,5%	9,5%	
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	87,1%	12,9%	
	Un copil	84,9%	15,1%	
	Doi copii	88,6%	11,4%	
	Trei sau mai mulți copii	84,6%	15,4%	
Genul de activitate:	Activ economic	89,1%	10,9%	
	Inactiv economic	86,4%	13,6%	
	Pensionar	83,3%	16,7%	
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	84,5%	15,5%	
	Nivel mediu	88,9%	11,1%	
	Nivel înalt	86,7%	13,3%	
Mediul de reședință:	Urban	87,9%	12,1%	
	Rural	85,4%	14,6%	

Tabelul 11. Ce situații credeți că trebuie raportate? (în cazul copiilor 0-6 ani)

		Țipete în familie			Numiri, umiliri verbale față de copil în familie			Numiri, umiliri verbale a copilului la grădiniță			Lipsa grijii părintești / neglijare		
		Da	Nu	NȘ	Da	Nu	NȘ	Da	Nu	NȘ	Da	Nu	NȘ
Total 2015		54,7%	35,5%	9,8%	69,4%	24,6%	6,0%	82,0%	13,9%	4,1%	92,8%	5,0%	2,2%
Total 2018		57,8%	35,5%	6,7%	69,3%	23,2%	7,5%	80,1%	13,6%	6,4%	85,0%	9,7%	5,3%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	61,3%	33,4%	5,3%	74,6%	20,8%	4,5%	77,2%	16,8%	6,0%	85,1%	12,5%	2,3%
	30-44 ani	50,4%	43,6%	6,0%	65,6%	26,3%	8,2%	80,3%	13,8%	6,0%	86,8%	8,1%	5,0%
	45-59 ani	61,4%	30,8%	7,7%	71,6%	19,5%	9,0%	81,1%	11,5%	7,4%	85,2%	8,0%	6,8%
	60+	59,1%	33,0%	8,0%	65,4%	26,0%	8,5%	81,9%	11,8%	6,2%	82,4%	10,2%	7,4%
Genul respondentului:	Masculin	54,4%	39,1%	6,5%	66,6%	25,5%	7,9%	78,6%	14,3%	7,1%	84,6%	8,7%	6,7%
	Feminin	60,5%	32,6%	6,8%	71,4%	21,4%	7,2%	81,3%	13,0%	5,7%	85,3%	10,5%	4,2%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	57,8%	30,0%	12,1%	66,6%	20,7%	12,7%	78,6%	12,5%	8,8%	84,5%	5,8%	9,7%
	Nivel mediu	55,6%	38,7%	5,7%	65,7%	26,9%	7,4%	78,5%	15,9%	5,6%	80,8%	14,3%	4,9%
	Nivel înalt	60,3%	34,6%	5,1%	74,7%	20,2%	5,1%	82,5%	11,4%	6,0%	90,1%	6,3%	3,6%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	58,8%	33,1%	8,2%	69,4%	22,4%	8,1%	79,5%	12,7%	7,8%	85,8%	8,1%	6,0%
	Un copil	59,7%	37,8%	2,5%	69,1%	25,1%	5,8%	83,0%	13,9%	3,1%	84,9%	11,3%	3,8%
	Doi copii	55,2%	38,6%	6,2%	74,7%	19,7%	5,7%	81,6%	13,1%	5,3%	86,8%	9,8%	3,4%
	Trei sau mai mulți copii	47,4%	43,9%	8,8%	57,5%	31,1%	11,4%	71,7%	21,4%	6,9%	73,9%	18,4%	7,7%
Genul de activitate:	Activ economic	58,1%	36,1%	5,8%	71,6%	21,4%	7,0%	79,6%	14,6%	5,8%	85,9%	8,9%	5,2%
	Inactiv economic	56,1%	38,0%	5,9%	69,0%	24,1%	6,8%	79,3%	14,0%	6,7%	85,3%	10,5%	4,2%
	Pensionar	59,8%	31,1%	9,2%	66,1%	24,5%	9,3%	82,0%	11,4%	6,7%	83,2%	9,8%	7,0%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	53,4%	36,6%	10,0%	62,8%	26,1%	11,1%	75,3%	16,0%	8,7%	81,1%	11,0%	7,9%
	Nivel mediu	54,5%	39,6%	5,9%	66,9%	25,9%	7,3%	82,4%	11,4%	6,1%	85,2%	10,4%	4,4%
	Nivel înalt	63,7%	31,7%	4,6%	76,3%	19,0%	4,7%	82,2%	13,2%	4,7%	87,9%	8,2%	3,9%
Mediul de reședință:	Urban	58,8%	37,0%	4,1%	73,8%	20,8%	5,4%	81,6%	13,5%	4,9%	87,5%	9,1%	3,4%
	Rural	56,7%	34,0%	9,3%	64,6%	25,7%	9,7%	78,5%	13,7%	7,8%	82,4%	10,3%	7,3%

Tabelul 12. Ce situații credeți că trebuie raportate? (în cazul copiilor 0-6 ani)

		Pedeapsa corporală a copilului (bătaie) în familie			Pedeapsa corporală a copilului (bătaie) la grădiniță			Abuz sexual al copilului		
		Da	Nu	NȘ	Da	Nu	NȘ	Da	Nu	NȘ
Total 2015		88,5%	6,5%	5,0%	93,4%	4,1%	2,6%	91,3%	5,0%	3,7%
Total 2018		84,4%	9,4%	6,1%	88,3%	7,1%	4,6%	90,5%	5,7%	3,8%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	87,2%	9,0%	3,9%	89,1%	8,2%	2,7%	90,7%	8,5%	0,8%
	30-44 ani	81,4%	12,3%	6,3%	87,7%	8,4%	3,9%	90,5%	5,1%	4,4%
	45-59 ani	85,7%	7,6%	6,7%	88,5%	6,2%	5,3%	89,9%	5,9%	4,1%
	60+	83,7%	8,3%	8,0%	87,8%	5,4%	6,8%	90,7%	3,0%	6,3%
Genul respondentului:	Masculin	83,0%	9,5%	7,6%	87,1%	7,3%	5,6%	90,9%	4,7%	4,4%
	Feminin	85,6%	9,4%	5,0%	89,3%	7,0%	3,7%	90,1%	6,5%	3,4%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	84,7%	4,9%	10,4%	85,1%	6,1%	8,9%	89,5%	3,4%	7,1%
	Nivel mediu	79,8%	13,9%	6,3%	85,6%	9,9%	4,5%	88,7%	7,7%	3,6%
	Nivel înalt	89,6%	6,5%	3,9%	92,9%	4,5%	2,6%	93,0%	4,6%	2,4%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	85,0%	8,0%	7,0%	87,5%	6,3%	6,1%	90,6%	4,6%	4,8%
	Un copil	82,1%	13,1%	4,8%	90,0%	9,4%	0,5%	89,3%	9,6%	1,1%
	Doi copii	88,7%	6,5%	4,7%	91,1%	4,9%	4,1%	93,8%	2,7%	3,4%
	Trei sau mai mulți copii	78,3%	16,1%	5,6%	83,2%	11,2%	5,6%	86,1%	8,3%	5,6%
Genul de activitate:	Activ economic	85,6%	8,0%	6,5%	87,8%	8,2%	3,9%	91,1%	5,9%	3,0%
	Inactiv economic	84,3%	11,1%	4,6%	89,4%	7,1%	3,5%	90,2%	6,5%	3,3%
	Pensionar	82,8%	9,3%	7,9%	87,3%	5,5%	7,2%	90,0%	4,1%	5,9%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	81,0%	9,1%	9,8%	85,4%	6,7%	7,9%	88,4%	4,9%	6,7%
	Nivel mediu	85,7%	8,8%	5,5%	89,1%	7,4%	3,5%	89,7%	7,3%	3,0%
	Nivel înalt	86,2%	10,1%	3,7%	90,1%	7,3%	2,6%	92,7%	5,2%	2,1%
Mediul de reședință:	Urban	85,4%	9,9%	4,7%	91,1%	6,2%	2,8%	92,9%	4,9%	2,2%
	Rural	83,4%	9,0%	7,6%	85,5%	8,1%	6,4%	88,0%	6,5%	5,5%

Tabelul 13. Ce situații credeți că trebuie raportate? (în cazul copiilor 7-18 ani)

		Țipete în familie			Numiri, umiliri verbale față de copil în familie			Numiri, umiliri verbale a copilului la școală			Lipsa grijii părintești / neglijare		
		Da	Nu	NȘ	Da	Nu	NȘ	Da	Nu	NȘ	Da	Nu	NȘ
Total 2015		44,5%	44,9%	10,7%	60,4%	31,8%	7,8%	71,7%	19,4%	8,9%	90,5%	6,5%	3,1%
Total 2018		54,2%	38,8%	7,0%	68,1%	25,3%	6,6%	79,7%	14,3%	6,0%	82,1%	12,6%	5,3%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	57,5%	38,7%	3,8%	73,4%	22,9%	3,8%	77,8%	19,0%	3,2%	85,7%	12,4%	1,9%
	30-44 ani	46,7%	44,5%	8,8%	63,5%	28,4%	8,0%	78,4%	13,6%	8,0%	78,0%	15,5%	6,5%
	45-59 ani	58,9%	33,5%	7,5%	70,3%	22,2%	7,6%	82,9%	11,5%	5,6%	84,7%	9,1%	6,2%
	60+	54,9%	37,2%	7,9%	65,5%	27,3%	7,3%	79,9%	12,8%	7,3%	80,3%	12,9%	6,8%
Genul respondentului:	Masculin	52,0%	39,7%	8,3%	65,2%	26,9%	7,9%	78,6%	13,4%	7,9%	80,5%	12,3%	7,2%
	Feminin	56,0%	38,0%	6,0%	70,4%	23,9%	5,7%	80,5%	15,0%	4,5%	83,3%	12,9%	3,8%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	59,9%	27,8%	12,3%	69,5%	19,8%	10,7%	77,4%	12,8%	9,8%	80,0%	10,9%	9,2%
	Nivel mediu	53,8%	39,3%	6,9%	63,8%	29,4%	6,8%	79,1%	15,3%	5,6%	78,7%	16,1%	5,2%
	Nivel înalt	52,0%	43,5%	4,5%	72,3%	23,2%	4,5%	81,4%	13,9%	4,7%	87,0%	9,5%	3,5%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	54,5%	38,0%	7,5%	68,9%	24,0%	7,1%	79,9%	13,1%	7,0%	82,8%	10,9%	6,2%
	Un copil	52,3%	41,8%	5,9%	66,6%	28,0%	5,4%	79,0%	16,5%	4,5%	81,6%	14,1%	4,3%
	Doi copii	60,2%	33,5%	6,3%	74,1%	18,7%	7,2%	85,1%	10,3%	4,7%	84,8%	12,3%	2,9%
	Trei sau mai mulți copii	46,3%	46,2%	7,5%	53,7%	40,7%	5,6%	68,0%	26,5%	5,6%	71,1%	23,3%	5,6%
Genul de activitate:	Activ economic	52,2%	40,5%	7,3%	70,6%	22,7%	6,6%	78,7%	14,4%	6,9%	83,2%	10,2%	6,6%
	Inactiv economic	55,2%	39,3%	5,5%	66,3%	28,1%	5,6%	80,3%	15,6%	4,1%	81,9%	15,1%	3,0%
	Pensionar	55,9%	35,3%	8,8%	66,9%	24,9%	8,2%	80,2%	12,2%	7,6%	80,6%	12,6%	6,8%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	52,0%	37,0%	11,0%	62,1%	27,8%	10,1%	74,2%	16,9%	9,0%	76,9%	14,4%	8,8%
	Nivel mediu	52,9%	42,5%	4,6%	66,4%	28,8%	4,8%	83,5%	12,1%	4,5%	82,2%	13,8%	4,0%
	Nivel înalt	57,1%	37,5%	5,4%	74,2%	20,6%	5,2%	81,3%	13,9%	4,8%	86,2%	10,4%	3,5%
Mediul de reședință:	Urban	52,2%	43,9%	3,9%	71,5%	24,6%	3,9%	81,9%	14,1%	4,0%	85,5%	11,2%	3,3%
	Rural	56,4%	33,5%	10,2%	64,6%	25,9%	9,5%	77,3%	14,6%	8,1%	78,6%	14,1%	7,4%

Tabelul 14. Ce situații credeți că trebuie raportate? (în cazul copiilor 7-18 ani)

		Pedepșa corporală a copilului (bătaie) în familie			Pedepșa corporală a copilului (bătaie) la grădiniță			Munca casnică forțată			Abuz sexual al copilului		
		Da	Nu	NȘ	Da	Nu	NȘ	Da	Nu	NȘ	Da	Nu	NȘ
Total 2015		88,2%	6,8%	5,0%	88,2%	6,5%	5,4%	59,6%	27,5%	12,8%	94,9%	2,4%	2,7%
Total 2018		82,0%	11,9%	6,0%	86,3%	8,6%	5,1%	71,5%	22,0%	6,5%	90,5%	5,5%	4,1%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	86,8%	9,8%	3,4%	88,6%	9,5%	1,9%	74,1%	20,3%	5,6%	92,1%	7,1%	0,8%
	30-44 ani	78,6%	12,7%	8,6%	84,9%	8,6%	6,5%	66,5%	27,2%	6,3%	89,6%	5,1%	5,3%
	45-59 ani	83,4%	12,0%	4,6%	87,2%	7,9%	5,0%	75,4%	19,0%	5,7%	89,6%	6,1%	4,3%
	60+	79,5%	13,3%	7,2%	84,4%	8,6%	7,0%	70,8%	20,6%	8,6%	90,6%	3,4%	6,0%
Genul respondentului:	Masculin	82,1%	10,9%	7,0%	85,6%	7,7%	6,7%	69,5%	23,9%	6,6%	91,0%	4,2%	4,8%
	Feminin	82,0%	12,8%	5,3%	86,8%	9,4%	3,7%	73,2%	20,4%	6,4%	90,0%	6,5%	3,5%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	82,4%	8,5%	9,2%	86,1%	5,3%	8,6%	73,4%	15,9%	10,8%	91,0%	1,9%	7,1%
	Nivel mediu	76,3%	17,4%	6,3%	83,0%	11,4%	5,7%	69,6%	24,4%	6,0%	88,3%	7,8%	3,9%
	Nivel înalt	88,5%	7,4%	4,1%	90,2%	7,1%	2,7%	72,9%	22,2%	5,0%	92,7%	4,5%	2,8%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	81,7%	11,5%	6,8%	86,0%	7,6%	6,4%	73,5%	18,9%	7,6%	90,3%	4,5%	5,2%
	Un copil	81,7%	13,2%	5,1%	83,8%	12,7%	3,5%	68,2%	28,2%	3,6%	89,7%	8,8%	1,5%
	Doi copii	89,5%	7,3%	3,2%	92,1%	6,5%	1,4%	74,1%	20,5%	5,4%	94,4%	2,7%	2,9%
	Trei sau mai mulți copii	71,2%	21,4%	7,4%	86,1%	8,3%	5,6%	59,8%	31,4%	8,8%	86,1%	8,3%	5,6%
Genul de activitate:	Activ economic	83,3%	9,9%	6,8%	86,0%	8,5%	5,5%	73,1%	21,2%	5,7%	90,8%	5,2%	4,0%
	Inactiv economic	82,2%	13,6%	4,1%	88,1%	8,8%	3,1%	71,6%	23,2%	5,2%	91,0%	6,4%	2,6%
	Pensionar	79,8%	12,5%	7,7%	84,1%	8,6%	7,3%	69,0%	21,5%	9,6%	89,1%	4,5%	6,4%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	74,8%	15,9%	9,3%	83,7%	8,0%	8,3%	69,1%	21,0%	9,9%	88,1%	4,5%	7,4%
	Nivel mediu	81,3%	12,5%	6,3%	86,7%	8,4%	4,9%	68,9%	25,2%	5,9%	90,9%	6,1%	3,0%
	Nivel înalt	88,5%	8,4%	3,1%	88,1%	9,3%	2,6%	75,4%	20,5%	4,1%	92,1%	5,7%	2,2%
Mediul de reședință:	Urban	85,7%	10,0%	4,3%	88,2%	9,2%	2,6%	71,3%	24,0%	4,7%	91,9%	5,2%	2,9%
	Rural	78,3%	14,0%	7,7%	84,3%	8,1%	7,6%	71,8%	20,0%	8,2%	89,0%	5,7%	5,3%

Tabelul 15. Cine credeți că trebuie să raporteze / să sesizeze autorităților statului cazurile de abuz pentru ca acestea să intervină?

		Unul din părinții copilului	Una din rudele copilului (bunei, unchi etc.)	Vecini	Instituțiile școlare (grădinițe, școli)	Centrele socio-educative	Centrul medicilor de familie / medicii de familie	Preotul	Persoane străine care intră în contact cu copilul	Nu trebuie nimeni să raporteze / să sesizeze	Toți cei care observă	Altceva	NȘ/NR
Total 2015		58,7%	53,8%	53,3%	36,1%	12,9%	17,8%	8,4%	20,6%	5,3%	2,8%	1,6%	2,3%
Total 2018		63,9%	57,6%	60,7%	45,7%	32,6%	32,9%	22,3%	30,7%	2,1%	1,0%	0,6%	7,1%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	74,5%	58,2%	58,0%	43,5%	31,4%	27,2%	18,2%	32,1%	2,0%	2,5%		4,7%
	30-44 ani	66,3%	60,8%	62,4%	48,0%	38,2%	33,9%	27,2%	31,4%	1,1%	0,6%		6,7%
	45-59 ani	59,0%	60,5%	62,7%	50,2%	33,1%	37,2%	23,1%	29,8%	3,9%	0,9%	1,1%	7,1%
	60+	53,9%	50,3%	59,8%	40,9%	26,6%	33,7%	20,2%	29,3%	1,9%	0,2%	1,7%	10,2%
Genul respondentului:	Masculin	63,4%	59,3%	59,9%	46,3%	32,9%	32,4%	21,8%	31,4%	1,6%	1,4%	0,9%	7,1%
	Feminin	64,3%	56,2%	61,4%	45,1%	32,3%	33,3%	22,7%	30,1%	2,6%	0,7%	0,4%	7,1%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	56,0%	45,3%	48,9%	35,1%	20,5%	25,6%	16,8%	24,4%	2,2%	2,8%	1,0%	13,6%
	Nivel mediu	61,8%	56,4%	60,9%	41,0%	29,2%	33,2%	21,1%	30,2%	1,7%	1,0%	0,7%	7,7%
	Nivel înalt	70,5%	65,5%	66,6%	57,0%	42,9%	36,2%	26,5%	34,6%	2,7%	0,3%	0,4%	3,1%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	60,6%	55,6%	61,9%	46,1%	30,9%	33,6%	23,0%	31,0%	2,5%	1,2%	0,5%	8,1%
	Un copil	70,3%	64,5%	59,5%	45,7%	34,8%	29,2%	16,5%	24,6%	2,2%	1,6%	0,6%	3,6%
	Doi copii	65,8%	57,0%	61,5%	50,9%	37,5%	39,5%	30,7%	40,8%	1,6%		1,6%	7,0%
	Trei sau mai mulți copii	66,3%	52,3%	52,8%	32,0%	30,0%	26,2%	19,8%	29,5%				10,5%
Genul de activitate:	Activ economic	63,7%	60,8%	62,1%	50,0%	37,2%	34,4%	22,9%	30,2%	1,9%	2,2%	0,6%	5,6%
	Inactiv economic	71,0%	60,1%	62,0%	44,5%	32,1%	31,4%	22,6%	33,2%	1,8%	0,5%	0,3%	5,3%
	Pensionar	53,9%	49,4%	56,9%	41,3%	26,6%	32,8%	21,0%	27,9%	2,9%	0,2%	1,2%	11,9%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	56,3%	54,6%	61,8%	38,6%	24,5%	30,5%	20,4%	26,6%	1,9%	1,2%	1,2%	11,5%
	Nivel mediu	62,4%	56,4%	56,4%	44,6%	37,7%	31,3%	20,3%	28,3%	2,4%	1,5%	0,6%	6,5%
	Nivel înalt	71,1%	60,9%	62,9%	52,4%	35,6%	36,0%	25,3%	35,9%	2,2%	0,6%	0,2%	3,9%
Mediul de reședință:	Urban	68,4%	63,4%	62,8%	51,2%	36,7%	32,2%	21,9%	30,4%	2,3%	1,1%	0,3%	4,8%
	Rural	59,4%	51,9%	58,7%	40,2%	28,5%	33,6%	22,7%	31,1%	2,0%	1,0%	1,0%	9,4%

Tabelul 16. Sunteți de acord cu afirmația „Populația NU raportează / sesizează autoritățile statului cazurile de abuz pentru ca acestea să intervină”?

		Da	Nu
Total 2015		79,4%	20,6%
Total 2018		74,5%	25,5%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	71,8%	28,2%
	30-44 ani	73,2%	26,8%
	45-59 ani	77,6%	22,4%
	60+	75,9%	24,1%
Genul respondentului:	Masculin	71,9%	28,1%
	Feminin	76,6%	23,4%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	76,6%	23,4%
	Nivel mediu	77,0%	23,0%
	Nivel înalt	70,2%	29,8%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	76,5%	23,5%
	Un copil	66,6%	33,4%
	Doi copii	79,8%	20,2%
	Trei sau mai mulți copii	73,2%	26,8%
Genul de activitate:	Activ economic	74,2%	25,8%
	Inactiv economic	74,6%	25,4%
	Pensionar	74,7%	25,3%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	75,5%	24,5%
	Nivel mediu	72,7%	27,3%
	Nivel înalt	74,8%	25,2%
Mediul de reședință:	Urban	71,9%	28,1%
	Rural	77,0%	23,0%

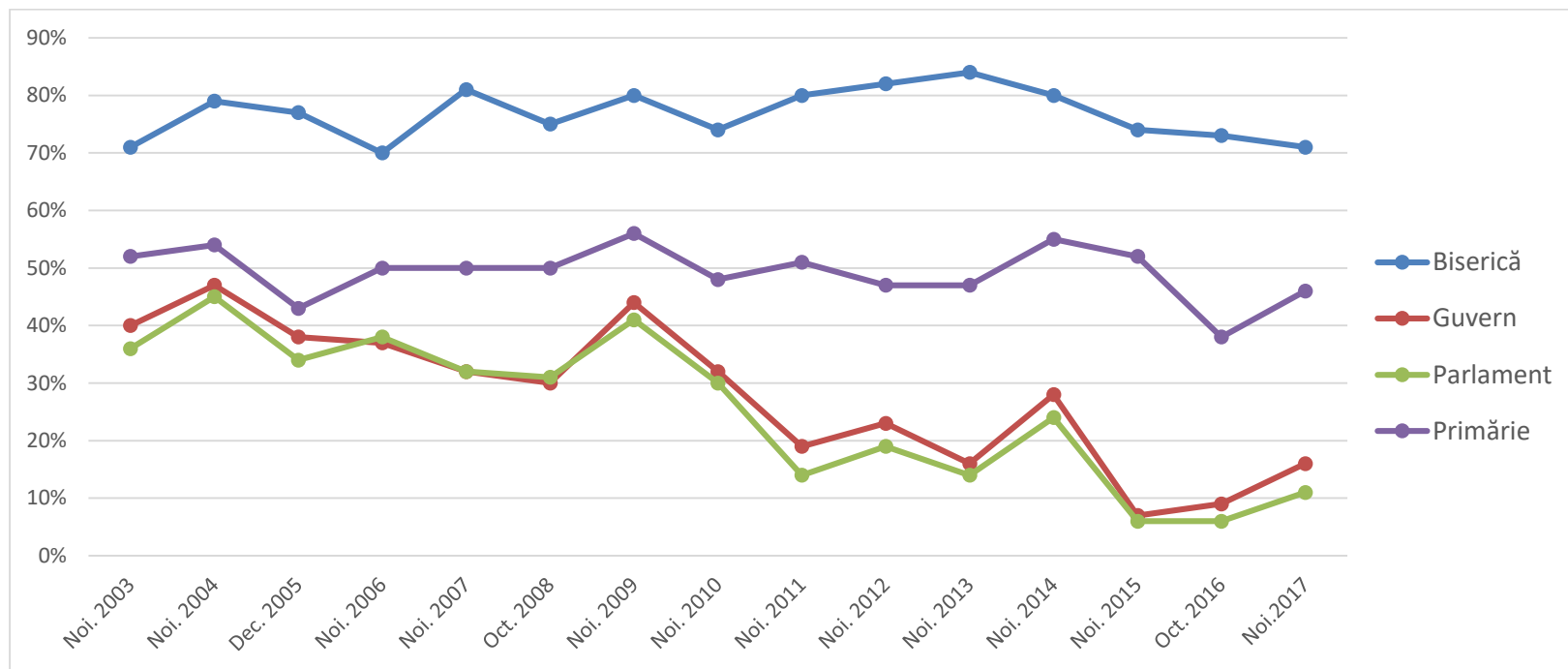
Tabelul 17. De ce considerați că populația nu raportează / sesizează autoritățile statului cazurile de abuz pentru ca acestea să intervină?

		Le este rușine să raporteze / sesizeze	Le este frică de autorități	Le este frică de abuzator / rudele / prietenii acestuia	Nu cunosc unde și cui să raporteze / sesizeze	Nu au încredere că se va soluționa cazul	Populația nu consideră abuzul o problemă necesară de raportat / sesizat	Indiferența	Altcineva	NȘ/NR
Total 2015		25,6%	20,2%	37,3%	23,6%	35,7%	20,3%	6,7%	1,5%	1,6%
Total 2018		33,0%	35,1%	50,0%	28,4%	39,1%	17,1%	3,6%	0,5%	4,0%
Vârsta respondentului:	18-29 ani	26,7%	34,5%	47,8%	35,4%	41,6%	16,7%	1,5%		4,1%
	30-44 ani	39,6%	37,0%	53,8%	27,2%	40,1%	21,0%	2,9%		2,4%
	45-59 ani	32,5%	36,0%	47,6%	25,3%	37,1%	15,2%	6,2%	0,4%	5,6%
	60+	32,5%	32,5%	50,3%	25,7%	37,5%	15,2%	3,9%	1,6%	4,2%
Genul respondentului:	Masculin	31,1%	34,7%	48,9%	28,7%	39,4%	17,1%	4,4%	0,2%	5,3%
	Feminin	34,4%	35,4%	50,8%	28,2%	39,0%	17,2%	2,9%	0,7%	3,0%
Nivelul de studii:	Nivel scăzut	35,0%	31,8%	48,6%	14,5%	25,7%	13,8%	1,0%	0,8%	10,7%
	Nivel mediu	32,3%	34,6%	50,3%	29,3%	37,7%	16,2%	3,8%	0,3%	1,7%
	Nivel înalt	32,7%	37,5%	50,2%	35,0%	48,7%	20,2%	4,8%	0,5%	3,4%
Prezența copiilor în gospodărie:	Fără copii	34,8%	34,1%	51,3%	29,7%	39,9%	15,2%	2,7%	0,5%	4,4%
	Un copil	27,4%	39,5%	48,0%	29,3%	38,5%	21,7%	5,0%		2,1%
	Doi copii	35,5%	39,8%	49,5%	24,6%	35,9%	16,4%	4,2%	0,7%	3,9%
	Trei sau mai mulți copii	27,8%	19,9%	45,4%	22,3%	40,7%	22,5%	5,8%	1,0%	6,4%
Genul de activitate:	Activ economic	33,1%	33,4%	50,7%	31,2%	41,8%	22,1%	3,7%		3,2%
	Inactiv economic	31,6%	37,7%	48,4%	28,3%	36,8%	14,1%	4,1%	0,3%	4,3%
	Pensionar	34,7%	33,8%	51,2%	24,7%	38,8%	14,3%	2,7%	1,5%	4,8%
Nivelul socio-economic:	Nivel scăzut	34,0%	33,5%	50,2%	23,3%	29,1%	16,4%	2,2%	0,5%	6,5%
	Nivel mediu	28,2%	28,3%	46,2%	28,6%	38,5%	17,7%	3,1%	0,3%	3,1%
	Nivel înalt	35,4%	41,0%	52,3%	32,6%	48,0%	17,4%	5,1%	0,6%	2,6%
Mediul de reședință:	Urban	35,1%	40,4%	51,8%	37,3%	49,6%	21,5%	2,6%	0,5%	2,9%
	Rural	31,0%	30,2%	48,3%	20,2%	29,5%	13,1%	4,5%	0,5%	5,1%

Tabelul 18. Motivele din care populația nu sesizează cazurile de abuz în funcție de opinia respondenților dacă acestea ar trebui sau nu raportate

		Atunci când are loc un act de abuz asupra copilului, credeți că acesta trebuie să fie raportat autorităților statului pentru ca acestea să intervină?	
		Da	Nu
		Col %	Col %
De ce considerați că populația nu raportează / sesizează autorităților statului cazurile de abuz pentru ca acestea să intervină?	Le este frică de abuzator / rudele / prietenii acestuia	50,8%	23,0%
	Le este frică de autorități	35,2%	25,2%
	Le este rușine să raporteze / sesizeze	33,4%	20,9%
	Nu au încredere că se va soluționa cazul	38,3%	47,4%
	Nu cunosc unde și cui să raporteze / sesizeze	28,3%	30,5%
	Populația nu consideră abuzul o problemă necesară de raportat / sesizat	15,6%	27,3%
	Altcineva (indicați)	7,2%	3,3%
	NS/NR	3,7%	8,4%
	Total (răspuns multiplu)	213%	186%

Figura 1. Încrederea în principalele instituții ale statului

Sursa: BOP/IPP